

เริ่มตรวจจากหน้านี้ คือเล่ม 3 (หัวข้อ ต่อจากเล่ม 2)

(๓๘๖) “เอโก”ยังเป็น“โลกียธรรม”ที่หลง“โลกธรรม ๘”

ผู้จะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระธรรม”ได้ ต้องมี“อัญญาธาตุ”แล้วจึงจะเจริญเป็น“อัญญา(พหูพจน์ของ อัญญา)” แล้ว“สัญญา”ก็เป็น“สัญญาโลกุตระ”เต็มตัว ก็เป็น “ปัญญา”

“สัญญา”นี้ ชาว“โลกียะ”เขาก็มีแบบของเขาอยู่แล้ว เป็นธรรมดาของ“จิตนิยาม” แต่เป็น“สัญญาโลกียะ” เท่านั้น ต้องคนผู้เริ่มมี“อัญญาธาตุ”จึงจะเข้ากระแส“โลกุตระ” แล้ว“สัญญา”ที่มี“อัญญา”จึงจะเจริญเป็น“ความรู้-ความฉลาด” ที่เป็นของพุทธเต็มรูปของ“ปัญญา” เป็น“สัญญาโลกุตระ”กันเต็มตัว

“อัญญา”ที่แปลว่า“อื่น”นี้เป็น“ธาตุอื่น”ของจิตที่คนไม่เคยมีมาก่อน เพิ่งจะได้“รับรู้”เป็น“ธาตุรู้แบบใหม่”ของคนทั่วไปในโลกียภูมิ “อัญญาธาตุ”นี้เป็น“โลกุตระธาตุ”ของพุทธ

ในศาสนาทั้งหลายทั่วไปประดามีในโลกมีแต่“โลกียธาตุ”กันทั้งนั้น ไม่มี“โลกุตระธาตุ”จนกว่าจะได้เริ่มมาได้ยิน ได้ฟัง ได้สัมผัสความจริงในชาว“โลกุตระ”ทั้งหลายกันจริง ๆ

แล้วจึงจะเริ่มได้เพิ่ม“ความรู้”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ไปเรื่อย ๆ มากขึ้น ๆ จนกระทั่งสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” “ความเป็น“โลกุตระธรรม-โลกุตระบุคคล-สังคมคนโลกุตระ”

จนกว่าคนผู้นั้นจะเป็นคนมี“ปัญญา(ธาตุรู้ของโลกุตระ)”

ซึ่งแตกต่างจาก“ความรู้-ความฉลาดแบบเชิงโก”ของคนโลกีย์
ผู้มี“ปัญญา”จึงจะเป็นผู้สามารถใช้“สัญญา”ทำงาน
“กำหนดหมาย”อะไรต่างกันอีกที ได้อย่างดียิ่ง(กัมมัฏฐา)

ผู้มี“ปัญญา”จริงจะไม่ยอมให้ตนเอง“หลงวน”จม
อยู่กับ“ลาภยศสรรเสริญสุข” ที่ชาวโลกียชนเขาปรนเปรอกัน
แน่ๆ จะถอดถอนตนเองออกมาจากการอวยลาภ อวยยศ
อวยสรรเสริญ อวยสุขตามแพ้นโลกียะ จะไม่หลงใน“สุข
อันเป็นมายา”นั้นอยู่ จะไม่มอบตนในทางผิด จะไม่ไป
ทำงานที่เป็นอาชีพนี“รูป”มี“นาม”ตาม“โลกสมมุติ”กัน

“ปัญญา”คือ “ความรู้-ความฉลาด”ที่หลุดพ้น“วงวน”
ของ“โลกียะ”ได้แล้ว และคำว่า“ปัญญา”นี้เป็นภาษาเรียก
ความฉลาดที่“รู้”เฉพาะของศาสนาพุทธเท่านั้น อันเป็น
ความรู้ชนิด“อื่น(อัญญะ)”ซึ่งแยกแตกต่างออกไปจากความรู้
ที่วนแล้ววนเล่าอยู่แต่ในวงวนของ“กรอบโลกียะ”ไปได้
ชนิดที่มี“สัมมาทิฏฐิ”พัฒนาไปตามลำดับเป็น“โสดาบัน”
ไปกระทั่งเป็น“อรหันต์” แล้วต่อขึ้น“โพธิสัตว์”สุด“พุทธภูมิ”

คนผู้หลุดออกจาก“โลกธรรม ๘”ไม่ได้ ก็จะมี“รูป”
เห็นได้ว่า ยังไม่พ้น ยังหลงวนติดลาภ-ยศ-สรรเสริญ-
สุขอยู่นั่นเอง ซึ่งสัมผัสได้ง่ายด้วยตาหูจมูกลิ้นกายใจ

และผู้“หลุดพ้นจากการติดลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข”
แล้วแท้อันเป็น“สัมมาทิฏฐิ”นี้ก็จะยังอยู่กับสังคมโลกีย์ที่เขา
ก็มีลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขดั้งเดิมนั้นแหละ แต่“จิตใจ”ของผู้มี

“ปัญญา”ที่บรรลุดุอรหัตต์แล้วจะ“ไม่เสพลิงกิยรส”ในลาภ-ยศ-
สรรเสริญ-สุขนั้นเลยเด็ดขาด

“จิตใจ”ของพระอรหัตต์มีแต่“วิมุติรส” ซึ่งเป็น“รส”
ชนิดเรียกว่า “อุเบกขา” คือ รสที่“ไม่มีรสสุข-ไม่มีรสทุกข์”

ซึ่งเป็น“รสกลาง ๆ-ว่าง ๆ-เฉย ๆ จากรสสุข-รสทุกข์”
นั้นแหละ อันเป็นรสของ“อรหัตต์”ใน“โลกุตระธรรม”

ดังนั้น ผู้ที่มี“จิต”หลุดพ้น“โลกธรรม”ได้จริง ก็จะมี
อิทธิพล“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ลาภยศสรรเสริญสุข ไม่มี“รส
อร่อย”ที่เสพรสทางใจไปกับลาภยศสรรเสริญสุขนั้นในจิต
ตนอยู่ เพราะจะมี“ปัญญา”รู้แท้ว่า “ลาภ”ก็มี“รูป”ของลาภอยู่
แต่“จิตใจ”ของท่านผู้บรรลุนี้เป็น“นาม”ที่“ไม่เสพรสของรูป”
นั้นแล้วจริง เมื่อเห็น“รูป”นั้นก็เห็นเช่นเดียวกับคนอื่นเขาเห็น
แต่ใน“จิตของท่าน”ไม่มี“รสสุข-รสทุกข์”เสพลิงจิตใจท่านแล้ว

ยศก็ดี สรรเสริญก็ดี สุขก็ดี ถ้าขึ้นยังมี“นาม”ของ
การเสพติดอยู่กับลาภยศสรรเสริญสุข มันก็แสดงถึง“จิต”
ของคนผู้นี้ยังเกี่ยวเกาะ ยังไม่ขาด ยังไม่หลุดพ้น

ดังนั้น แม้แต่ขั้น“รูปธรรม”ของ“โลกธรรม ๘”ผู้มี
“จิตหลุดพ้น”ได้สนิทจริง” ก็จะมี“ปัญญา”ไม่ไปมี“นาม”ที่
เสพรสของลาภยศสรรเสริญสุขนั้น ๆ อยู่ เด็ดขาด

ตนเองจะเห็น-จะรู้แจ้งรู้จริงในจิตของตนได้ชัด ๆ

ดังเช่น พระพุทธเจ้านี้แหละ เมื่อพระองค์ทรงรู้ว่า
พระองค์เป็นพระพุทธเจ้าแล้วนั้น “นาม”ของพระองค์

“ดับสนิทไม่เสพติดรสของลาภยศสรรเสริญสุข พระองค์ก็รู้ ก็ทรงเห็น“รูป” สัมผัส“รูป”ของลาภน้อยใหญ่ อิศริยยศสูงส่ง สักการะ สรรเสริญมากมาย ที่ผู้คนมีให้พระองค์

แต่ใน“จิตใจ(นาม)”ของพระองค์ไม่ได้มี“การเสพรส “สุข-ทุกข์”ใดๆ ในลาภยศสรรเสริญ”นั้นอย่างเด็ดขาด ไม่เหลือเยื่อใยในจิตอีกเลย แบบที่ใครๆ ก็เห็นด้วยตาหู จมูกลิ้นกายสัมผัสได้ชัดๆ ที่เป็นภายนอก ทั้งเป็นภายใน ถ้าใครสามารถมี“ปัญญา”ขั้น“อภิปัญญา”หยั่งรู้ได้แท้ ก็จะมีรู้จะเห็นได้จริง ๆ

คนผู้ที่ยังเป็น“โลกิยะ”ก็มี“ความรู้-ความฉลาด” แบบ“เชโก”ที่ยังหลงวนเกี่ยวเกาะติดยึดอยู่กับลาภก็ดี ยศก็ดี สรรเสริญก็ดี สุขก็ดี ก็จะมีสัมผัสได้ชัดเจนอยู่แท้ ๆ

“ปัญญา”กับ“เชโก”จึง“รู้-ฉลาด”ที่เป็นจริง”คนละโลก

(๓๔๗) “เทวนิยม”กับ“พุทธโลกุตระ”จึงเดินคนละทิศ

“ความรู้-ความฉลาด”ที่เรียกด้วยภาษาว่า“ปัญญา”นี้ ไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”ที่“เชโก”เลย ทวนกระแสนั้นด้วย ดังนั้น “เทวนิยม”กับ“พุทธโลกุตระ”จึงเดินคนละทิศ อาตมาสาธยาย“ปัญญา”กับ“เชโก”นี้ ว่ามันแตกต่างกัน เป็น“คนละโลก-คนละทิศ”มากี่นักษัตรแล้ว ถึงวันนี้ก็ ๕๒ ปีแล้ว ก็ยังมีผู้รู้ได้ เข้าใจได้ กระทั่งปฏิบัติสำเร็จผล ออกจาก“โลกิยะ” หลุดพ้นมาเป็นชาว“โลกุตระ”ชื่อว่า

“ชาวอโศก” ที่เจริญเป็นโศดาบัน-สภิกาคามี-อนาคามี-อรหันต์ได้จริงแท้กันมาจนถึงวันนี้ ก็ยังมีจำนวนไม่มากนัก

ผู้ยัง“มิจฉาภิภูสิหรืออวิชชา”อยู่จะไม่เชื่อหรือกว่า “สมณะ ๔ เหล่า”ที่เป็นจริงตรงตามพระพุทธเจ้านั้น คือ ผู้บรรลุดรรมแบบที่อาตมาพาศึกษาปฏิบัติมีมรรคมีผลกันนี้ ที่เป็นแบบ“ชาวอโศก”มีกันเป็นกัน ดำเนินชีวิตกันอยู่

คนยุคนี้ เขายังหลงผิดกันอยู่ว่า โนน..สายหลับตา ออกป่าปฏิบัติ โนนแหละ คือ “สมณะ”แบบพุทธ

แต่จริง ๆ แล้วแบบหลับตาเข้าป่าปฏิบัตินั้นเขาไม่มี “สมณะ ๔ เหล่า”กันหรอก เพราะเขาอ่าน“เจตสิกที่ต่างกัน (ลึงคะ)”ไม่ได้ เพราะเขา“ไม่มีความรู้”ตั้งแต่“กายในกาย”แล้ว เป็นข้อต้นของ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อันเป็น“โลกุตระ ๓๗”แท้ ๆ (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

ที่อาตมาอธิบายและชี้ลงไปถึงอาการ ลึงคะ นิमित อุเทศของเจตสิกต่าง ๆ เช่น กายิกเวทนาก็ดี เจตสิกเวทนาก็ดี และ“กาย ๒-เวทนา ๑๐๘-เจโตปริยญาณ ๑๖-โลก ๒(โลกียะ กับโลกุตระ)” ก็ยังยากที่ผู้ยังไม่สัมมาภิภูสิหรืออวิชชาจะเข้าใจ

แม้แต่ชาวพุทธหมู่ที่ เรียนภาษาอภิธรรมกัน เก่งกาจ นั้นก็เถอะ ก็ยังได้แต่พยัญชนะ เรียนอภิธรรม แล้วก็ไปนั่งหลับตาทำสมาธิกัน พวกนี้หลงทิศผิดทางเป็น เดียรถีย้อยู่

มันไม่ใช่ทางของพุทธ “หลับตา”มันทางของเดียรถีย์

ผู้ที่ชัดเจนใน“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”จึงจะ“สัมมาทิฏฐิ”
ดังนั้น คนผู้จะเข้าใจความเป็น“มาน”ที่เกิดจากการ
ปฏิบัติอันเกิดจาก“ศีล”ตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”นั้นยังหายาก
เพราะ“มานวิสัย”ที่เป็นของพุทธนั้น“อจินไตย”จริง ๆ
เรากำลังพูดถึงประเด็นว่า “เจโก”เป็น“ความรู้-ความ
ฉลาด”แค่ใน“วงกรอบ”ของ“โลกียธรรม” ยัง“ออกจาก
วงกรอบแห่งความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“โลกียธรรม”ไม่ได้
ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กิเลส”ยังไม่มี“ปัญญา ๘” ยังไม่มี
หลักธรรมที่ถูกต้องเป็น“ข้อปฏิบัติ” เพื่อบรรลุเป็น“อรหันต์”
จึงยังเป็นคนผู้“ไม่หมดสิ้นอาสวะ” แล้วเริ่มนับว่า
ผู้“อรหันต์” ถึงขั้นเป็นคน“ผู้สิ้นอาสวะ”ซึ่งเป็นอาริยบุคคล
ระดับที่ ๔” และยังสามารถเพิ่มภูมิเป็น“อรหันตโพธิสัตว์”
พัฒนาสูงขึ้นอีกจนกระทั่งถึงที่สุดเป็น“อรหันตสัมมา-
สัมพุทธเจ้า”ได้

ผู้สนใจตรวจสอบจากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑
“นวกนิทเทส”ดูเถิด

(๓๔๘) ศาสนา“พุทธ”ทุกวันนี้“เสื่อม”จริงยืนยันชัดเจน
“เทวนิยม”หรือเดิยรติย์นั้น ยังหลงผิดการปฏิบัติ ไป
“หลับตา”เข้าป่าเพื่อให้เกิด“สมาธิ”หรือเกิด“มาน”กันอยู่
“ความรู้-ความฉลาด”ที่เรียกด้วยภาษาว่า“ปัญญา”นี้
จึงเดินทางกันคนละทิศกับ“พุทธ”ที่“สัมมาทิฏฐิ”

พระพุทธเจ้าตรัสพยากรณ์ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙
ข้อ ๑๖๓ “อัมพพัฏฐสูตร” ถึง“ความเสื่อม ๔ ประการ” คือ
ความเข้าใจผิดที่หลงผิดว่า อาจารย์ผู้มี“จรรยา ๑๕ วิชชา ๘”
นั่นคือ อาจารย์ผู้เข้าป่า อยู่ในป่า เป็นผู้มี“วิชาจรรยา”

แต่แท้จริงแล้ว เป็นผู้“เสื่อม”ต่างหาก

ในยุคพระพุทธเจ้า พระองค์ก็ต้องสอนคนผู้เสื่อมกัน
แล้วที่อยู่ในป่านั้นแหละให้“สัมมาทิฐิ”กลับเข้าสู่เมืองหรือ
เข้าสู่นิคม ไม่ใช่ออกไปอยู่ในป่า แล้วแถมผิด“หลับตา”ปฏิบัติ

ดังที่ชาวพุทธในยุค พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ที่เสื่อมกันอย่าง
ชัดเจนจริงๆ อาตมาต้องกอบกู้ทำความ“สัมมาทิฐิ”
กันมา จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ก็ยังต้องพูดตำหนิ“หลับตา-
ออกป่า”กันอยู่นี้แหละ...มิฉนั้นทิฐินี้ช่างยากเย็นแสนเข็ญ
จริงหนอ!

ซึ่งความเสื่อม ๔ ประการนั้น ในพระไตรปิฎก ว่าไว้ว่า

๑. ดูกรอัมพพัฏฐะ สมณพราหมณ์บางคนในโลกนี้
เมื่อไม่บรรลุนิพพานสัมปatti และจรณสัมปatti อันเป็นคุณ
ยอดเยี่ยมนี้ หาบบริหารดาบสเข้าสู่ราวป่า ด้วยตั้งใจว่า
จักบริโภคผลไม้ที่หล่น สมณพราหมณ์นั้นต้องเป็น
คนบำเรอทานที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะโดยแท้
นี่เป็นทางเสื่อมข้อที่หนึ่ง

๒. ดูกรอัมพพัฏฐะ อีกข้อหนึ่งสมณพราหมณ์บางคน
ในโลกนี้ เมื่อไม่บรรลุนิพพานสัมปatti และจรณสัมปatti อันเป็น

คุณยอดเยี่ยมนี้ ไม่สามารถจะหาผลไม้หล่นได้ จึงถือเสียม และตะกร้าเข้าสู่ราวป่า ด้วยตั้งใจว่า จักบริโภคเหง้าไม้ที่ รากไม้และผลไม้ สมณพราหมณ์นั้นต้องเป็นคนบำเรอ ท่านที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะโดยแท้ นี่เป็นทางเสียม ข้อที่สอง

๓. คุณรอมัณพัสสูระ อีกข้อหนึ่งสมณพราหมณ์บางคน ในโลกนี้ เมื่อไม่บรรลुวิชาสมบัติและจรณสมบัติอันเป็น คุณยอดเยี่ยมไม่สามารถที่จะหาผลไม้หล่นได้ และไม่สามารถจักหาเหง้าไม้รากไม้และผลไม้บริโภคได้ จึงสร้าง เรือนไฟไว้ใกล้บ้านหรือนิคมแล้วบำเรอไฟอยู่ สมณพราหมณ์ นั้นต้องเป็นคนบำเรอท่านที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ โดยแท้ นี่เป็นทางเสียมข้อที่สาม

๔. คุณรอมัณพัสสูระ อีกข้อหนึ่งสมณพราหมณ์บางคน ในโลกนี้ เมื่อไม่บรรลुวิชาสมบัติและจรณสมบัติอัน เป็นคุณยอดเยี่ยม ไม่สามารถจะหาผลไม้ที่หล่นบริโภค ได้ ไม่สามารถจักหาเหง้าไม้รากไม้และผลไม้บริโภคได้ และไม่สามารถบำเรอไฟได้ จึงสร้างเรือนมีประตูสี่ด้าน ไว้ที่หนทางใหญ่สี่แพร่งแล้วพำนักอยู่ด้วยตั้งใจว่าผู้ใดที่ มาจากทิศทั้ง ๔ นี้ จะเป็นสมณะหรือพราหมณ์ก็ตาม เรา จักบูชาท่านผู้นั้นตามสติกำลัง สมณพราหมณ์นั้นต้อง เป็นคนบำเรอท่านที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะโดยแท้ นี่เป็นทางเสียมข้อที่สี่

ทั้ง ๔ ข้อนี้ล้วนหมายถึงคนผู้มี“ความเสื่อม”ไปแล้ว
จาก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ทั้งนั้นนะ!

“ความเสื่อม”นั้นหมายถึง ไม่มีความเจริญ มีแต่
ความตกต่ำล้มเหลว เสียหายล่มสลายไปเรื่อย ๆ

(๓๔๙) “พุทธโลกุตระ”นั้น มี“บุคคล ๙”ยืนยันชัดเจน

นั่นคือ คนๆคนนั้น ในกาละนั้น มีแต่ความไม่เจริญ
เต็มไปด้้วยความตกต่ำเสียหายล่มสลาย ล้มเหลวกัน

ข้อ ๑ จึงหมายถึงความล้มเหลว เพราะเมื่อไม่มีจรณะ
สมบัติ ไม่มีวิชาสมบัติ กันแล้ว ก็มีแต่การปฏิบัติที่ไม่ใช่
“จรณะ ๑๕ ไม่มีวิชา ๘”กันเลย จึงได้แต่“ผล”ที่เป็น“สมบัติ
นอกศาสนาพุทธ-สมบัติที่ไม่ใช่พุทธ”แล้ว

ก็มีกันแต่“สมบัติผิด-สมบัติพิษ-สมบัติที่ผลาญ
ทำลายความเป็นพุทธให้ฉิบหาย”กันนั่นเอง

เช่น เริ่มตั้งแต่“ศีล” มันไม่มีมรรคผลกันแล้ว “ศีล”
ปฏิบัติกันก็ได้แค่ควบคุมกายกับควบคุมวาจาเท่านั้น
ต่อไปเป็น“สมาธิ”ก็ไป“หลับตา”ปฏิบัติเอาอีกต่างหากจาก
“ศีล” แยก“ศีล”แยกสมาธิ”ไปจากกันผิด ๆ ออกไปจาก
ศาสนาพุทธไปเป็นเดียรฉัตรตามเดิม แล้วก็ปฏิบัติผิดตาม ๆ
กันมาจนกระทั่งเป็นจารีตประเพณีจบเลย

“สมาธิ”หรือ“ฌาน”ทำ“อธิจิต”กัน จึง“มิจฉาทิฏฐิ”ไป
“หลับตา”ปฏิบัติเป็นแบบเดียรฉัตร

ซึ่งมันไม่ใช่“สมาธิ”หรือ“ฌาน”ที่ทำ“อธิจิต”เพราะมี
“อปปีณกปฏิปทา ๓”แล้ว เกิด“สัทธรรม ๗-ฌาน ๔” ตาม
“วิชาจรรณสัมปันโน”กันเลยสักนิด ผิดไปจนสนิทสนมแล้ว

ชาวพุทธในยุคนี้จึง“มิจฉาภิภูสิ”กันไปหมด แทบจะ
เรียกกันว่า ไม่เหลือความเป็นพุทธเลยแล้ว ก็ได้

ที่เหลือ ยังปฏิบัติจิตให้เป็น“สมาธิ”ก็ดี เป็น“ฌาน”ก็ดี
ตาม“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”กันนั้น หมดสิ้นไปแล้วจริง ๆ
เพราะไป“หลับตา”ปฏิบัติกัน แม้แค่ความเป็น“กาย”
ไม่มีอยู่แท้ ๆ

พากัน“หลับตา”ดับจิต เป็น“คนพิจารณา”ที่มีความเป็น
“คน”ไม่บริบูรณ์ แล้วทิ้งความรู้จาก“กาย”ภายนอกไป
ติดหลงยึดเอา“อสังขณีสัตว์”ว่า เป็น“สัมมานิโรธ”

มันก็บกพร่อง ผิดเพี้ยนไปจากพุทธแล้วแน่นอน

ศึกษากันดี ๆ เกิด จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“บุคคล
๙”อันเป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

บุคคลผู้เป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”คือ บุคคลที่ ๑ ผู้
เลิศประเสริฐแล้วสูงสุดสำหรับความเป็นมนุษย์ที่มีใน“กาล”

บุคคลผู้เป็น“พระปัจเจกพุทธเจ้า”คือ บุคคลที่ ๒
ผู้ร่วงลงมาจาก“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

บุคคลผู้เป็น“อุภโตภาควิมุติ” คือ บุคคลที่ ๓ ร่วง
ลงมาจาก“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”

บุคคลผู้เป็น“ปัญญาวิมุติ” คือ บุคคลที่ ๔ ร่วง

จากผู้มี“อุภโตภาควิมุตติ”

บุคคลผู้เป็น“กายสักขี”คือ บุคคลที่ ๕ ซึ่งเป็นคนผู้มี“ปัญญา” ผู้รู้ชัดในความเป็นจริงใน“อารยสัจ ๔” สามารถปฏิบัติให้“อาสวะบางส่วน” หมดสิ้นไปได้แล้ว

“กายสักขี”คือ ผู้มีความหลุดพ้นสิ้นอาสวะบางส่วนได้แล้ว แต่ยัง“ไม่หมดอาสวะ”สิ้นเกลี้ยง นั้นเอง

“ทิวฐิปัตตะ”คือ ผู้มี“สัมมาทิฐิ” ผู้ได้บรรลุมรรคผลของพุทธได้บ้าง เป็นบุคคลที่ ๖

“ศรัทธาวิมุตติ”คือ ผู้“วิมุตติตามที่ตนศรัทธา” ยังไม่บรรลุ“วิมุตติ”ที่มี“สัมมาทิฐิ” เป็น“สัมมาวิมุตติ”กันได้

เพราะยังไม่“สัมมาทิฐิ”ในความเป็น“กาย”นี้เอง จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อาสวะ” ซึ่งจะเริ่มทำ“อาสวะ”ให้สิ้นบางส่วนลงไปได้ สักส่วน จึงเป็นบุคคลที่ ๗

ผู้ที่พยายามตามหาความถูกต้องถ่องแท้ของพุทธ ชื่อว่า “ธรรมนุสारी”ก็คือ บุคคลผู้ยึดได้ในความเป็น “ธรรม” ที่ถูกต้องถ่องแท้ใน“สัมมาทิฐิ” เป็น“บุคคลที่ ๘”

และสุดท้ายบุคคลที่เป็น “ศรัทธานุสारी”ก็คือ ผู้มีศรัทธาเป็นจริง เป็นที่ตั้งแต่ก็พากเพียรพยายามตามหา ความถูกต้องถ่องแท้ของพุทธ ชื่อว่า “ศรัทธานุสारी”ก็คือ บุคคลผู้ยึดใน“ความศรัทธา”ที่มีต่อพุทธศาสนามั่นคงจริง เป็น“บุคคลที่ ๙” ในกาลที่มีโลกก็หมุนเวียนอยู่กับความมี “บุคคล ๙ ชนิด”ยืนยันชัดเจนอยู่นี้แล

(๓๕๐) ยากที่“ศรัทธาวิมุตติ”จะมี“ปัญญา”เป็น“ทิฏฐิ- ปัตตะ”

ดังนั้น ทั้งสาย“ธรรมานุสาริ”ก็ดี “ศรัทธานุสาริ”ก็ดี ที่พากเพียรพยายามตามหาเนื้อหาแก่นสารที่เป็นพุทธชนิด ที่ถูกต้อง“โลกุตระ”ต้องแท้“สัมมาทิฏฐิ”นั้นมันจึงไม่ใช่เรื่อง ตื้น ๆ เชน ๆ กันเด็ดขาด

มันยากสุดยากกันทีเดียว เพราะมันจะเป็นไป ไม่ได้เลย ถ้าแม้ใครยังไม่มี“ปัญญา”ที่เริ่ม“สัมมาทิฏฐิ” ตั้งแต่ข้อแรก รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”ของ“ตน” คือ “ผัสสัฌกายทิฏฐิ”ข้อที่ ๑ ในสังโยชน์ ๑๐ กันแท้ ๆ คนผู้นั้น ก็ไม่สามารถจะเริ่มปฏิบัติแบบพุทธให้บรรลุ“โลกุตระ”มีผล แน่ เหมือนนกกัดกระดูกเม็ดแรกผิด กระดูกเม็ดอื่นที่ต่อจาก นั้นไปเป็นลำดับ ๆ มันก็ผิดตามกันไปหมด

ดังนั้น เริ่มแรกคนผู้นั้นจึงต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น “กาย”ของ“ตน”ในความเป็น“สังขาร”ที่เป็น“นามรูป”

“กาย”ต้องมี“ภาวะ ๒”เสมอ คือ มีทั้ง“ภายนอก” กับมีทั้ง“ภายใน” ต้องมี“นาม”กับ“รูป” ต้องมี“กาย”กับ“จิต” เป็นต้น ดังนั้น“จิตนิยาม”ของผู้ที่บรรลุธรรมได้นั้น ก็จะต้องมี“ภาวะ ๒” ตั้งแต่“กาย”ที่เป็น“ภายนอก”และ “ภายในกาย” และ“เวทนา”ก็มี“๒ ภาวะ”จึงจะสามารถทำ “เวทนาเจตสิกบางส่วนของตน” คือ ทำ“เวทนาในเวทนา”ให้ ไม่มี“ความรู้สึก”เป็น“๒”หรือไม่มี“ความรู้สึก”ถูกต้องต้องแท้

ใน“เวทนา๒” ให้เป็น“เวทนา ๑”ได้แท้จริง ก็จะสามารถทำให้
ให้“จิตนิยาม”ของตนให้เป็น“พีชนิยาม”สำเร็จกันจริง

หรือที่สุดทำได้ถึงขั้น“อุตุนิยาม”สิ้นความเป็น“
ชีวะ” มี“เวทนา”เป็น“๐”ได้สำเร็จสัมบูรณ์ได้แท้ก็อีกด้วย
ก็เป็นอันบรรลุธรรมสูงสุดที่เดียว

กว่า“ศรัทธาวิมุตติ”จะเป็น“ทิฏฐิปัตตะ”นั้น จึงยาก
มากตรงที่กว่าตนเองจะมี“ปัญญา”ปล่อยวาง“ความศรัทธา”
ที่ตน“ยึดมั่นถือมั่นเทว”ที่ตนยึดมั่นตาม“จริต” ตาม“นิสัย”
ตาม“วิสัย”จริงได้ มันยากมันเย็นแสนเข็ญกันสุด ๆ

ดังนั้น “ศรัทธาจริต”ต้องมี“อัญญาตฺ”ที่มากเพียงพอ
จึงจะสามารถเรียนรู้“อารยสัจ ๔”ได้ ต้องมี“ธาตุจิต”
ที่เป็น“ธาตุใหม่”ของจิตสายปัญญา”มากเพียงพอเหมือน
“โกณฑัญญะพรหมณ์” บุคคลแรกในศาสนาพุทธที่เกิด“รู้”

จึงจะสามารถเรียนรู้เรื่อง“กาย”เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ได้

“ความเป็น“พีชนิยาม”ไม่มี“กาย”เพราะไม่ใช่
“จิตนิยาม”แล้ว เป็นแค่“พีชนิยาม”ที่ยังไม่มี“เวทนา”ยังไม่ใช่
“วิญญาณ” เพราะ“พีช”คือ“พีชนิยาม”นั้นมี“ชีวะ”แต่ยังไม่ใช่
“วิญญาณ” จึงยังไม่มี“เวทนา” ก็“ไม่รู้สึกรู้หาย”เหมือน“จิตนิยาม”
ที่“รู้สึก”กัน จึงไม่เจ็บ ไม่ปวด ไม่ทุกข์ไม่สุข ไม่มีกรรมวิบาก
ที่สั่งสม คน“กินพีช”จึงไม่มี“ผล”ที่จองเวรจองกรรมใด ๆ
เป็น“วิบาก”แก่กันและกันเลย

ฉะนั้นคือ “ความบรรลุโลกุตระธรรม”ในศาสนาพุทธ

ซึ่งภาษาคำว่า“ความบรรลุ” บาลีก็ว่า “ปัตตะ” ตามทิวฏฐิ
เต็มคำก็คือ“ทิวฏฐิปัตตะ” จึงไม่ง่ายเลย ที่จะสามารถปฏิบัติ
จนบรรลุ“ผล”กันได้สำเร็จ และตนเองก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย
ว่า ตนเอง“บรรลุแล้ว”

(๓๕๑) กว่าคนผู้“ศรัทธาวิมุตติ”จะมี“ปัตตะ”เป็น“ทิวฏฐิ- ปัตตะ”

“ปัตตะ”แปลว่า บรรลุแล้ว

กว่าผู้ใดจะบรรลุแล้ว ก็คือ ผู้นั้นหมดสิ้น“ความยึด-
มั่นถือมั่น”นั้น มันต้องมี“ปัญญา”ถึงขั้นพลังฤทธิ์ที่เพียงพอ
จึงจะจัดการใน“อารยสัจ ๔” คือ“ทุกข์” ต้อง“รู้จัก”กิเลส โดย
แยกแยะเอาเฉพาะที่เป็นกิเลสในจิตให้ได้ ตัวนี้คือ“เหตุ”
ต้องลดจนดับตัวนี้ ที่สุด“กิเลสดับ”หมดได้จริง หรือ
กำจัด“ความยึดมั่นถือมั่น”ที่ตนยึดอยู่นั้น ๆ ลงเกลี้ยงสิ้นได้
ด้วย“ปัญญา”

การบรรลุเข้าขั้น“ทิวฏฐิปัตตะ”จึงชื่อว่า“ปัญญา”แท้
เพราะ“จิตนิยาม”ของสัตว์ที่ยัง“อวิชชา”อยู่นั้น
ยังมีเชื้อจองเวรจองกรรมเป็น“วิบาก”กันไม่“ลดละ”
และไม่“ปล่อยวาง”เด็ดขาด เพราะ“ไม่มีปัญญา”กันนี่เอง
จึงมีความยึดมั่นถือมั่น“ตน”-ยึดมั่นถือมั่นใน“ของตน”อย่าง
มีดบอดอยู่แน่น ก็เพราะยังไม่มี“ปัญญา”คือยังมี“อวิชชา”
ซึ่งตามสัจจะนั้น จริตทั้ง ๒ คือ “ศรัทธา”กับ“ปัญญา”

มีลักษณะเป็นของ“ตัวเอง”จริง ๆ ที่เดินทางคนละทิศทาง
เริ่มตั้งแต่ยึดมั่นถือมั่นในความเป็น“เทว”ที่ผิด ๆ
ซึ่ง“เทว”คำนี้นั้น มันยิ่งใหญ่สุด ๆ มากกว่านัก ที่คน
จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้บริบูรณ์สัมบูรณ์ จากเริ่มต้นคือ
“พันสัทกายทิฏฐิสังโยชน์” จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งที่สุดตรวจ
ตัวเองด้วย“วิญญาณฐิติ ๗”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“กาย”กับ
“สัญญา” โดยการตรวจตนเองว่า ตนนั้นพันความเป็น
“สัตตาวาส ๙”ได้บริบูรณ์สัมบูรณ์แท้จริงหรือยัง

ดังนั้น “อาสวะ”จึงดับสิ้นจนกระทั่งเกลี้ยง..ไม่ยากแน่
บุคคลผู้เป็น“ทิฏฐิปัตตะ”คือ บุคคลที่ ๖ ก็คือ
ผู้เริ่มมี“สัมมาทิฏฐิ”ได้แล้ว ใน“อารยสัจ ๔”เพราะ “เห็นชัด
ด้วยปัญญา ดำเนินไปด้วยดีแล้วด้วยปัญญา อหนึ่งอาสวะ
บางอย่างของผู้นี้ ก็หมดสิ้นแล้วเพราะเห็นด้วยปัญญา”

ผู้“ทิฏฐิปัตตะ”จึงเริ่มสามารถทำให้“อาสวะ”สิ้นไปได้
บ้างแล้ว เพราะ“เห็นด้วยปัญญา” เน้น“สิ้นอาสวะ”นะ!

“เพราะเห็นด้วยปัญญา” ประโยคนี้สำคัญมาก
อย่าลืมนะว่า “อาสวะ”จะหมดสิ้นได้นั้น ต้องหมดสิ้น
ได้ด้วย“ปัญญา” ถ้าแม้ยังไม่มี“ปัญญา”ก็จะไม่สามารถทำ
“อาสวะ”ให้หมดสิ้นไปได้แม้“อาสวะบางอย่าง”กันจริง ๆ

ดังนั้น ศาสนา“เทวนิยม”หรือผู้ยังมี“ความรู้ที่ฉลาด”
ไม่เข้าขั้นเป็น“ปัญญา” ก็จะ“ดับอาสวะ”สิ้นไปไม่ได้

หรือจะเป็นสาย“ศรัทธา”ของศาสนาพุทธนี้เอง

ถ้ายังมี“ความรู้-ความฉลาด”ไม่เข้าขั้นแค่“ฉาน”แค่“รู้จัก”
“รายละเอียดของจิต”ที่แจกเป็น“เจตสิก”ก็ยังไม่ได้ แยก“รูป”
แยก“นาม”ก็ยังไม่เป็น ยังยึด“วิญญาณ”ว่าเป็น“เทว”อัน
เต็มภาวะ“อตตา”ที่หลงผิดว่า “๑ เดียว”กันอยู่แท้

เช่น สาย“ศรัทธา”ที่ไม่มี“ปัญญา” ไปหลงผิดปฏิบัติ
“หลับตา”ตั้งแต่เบื้องต้นแล้ว นั่นคือ เริ่มต้นก็“ไม่มีกาย” แล้ว
เพราะ“หลับตา” ไม่มี“ภายนอก”ร่วมกับ“ภายใน”

มันก็ไม่มี“ภายนอก”ที่ครบความเป็น“กาย” ก็แสดงว่า
คนผู้นี้ยังไม่พ้นแม่แต่“สักกายทิฏฐิ”ที่เป็น“สังโยชน์ข้อ
ที่ ๑”ใน“สังโยชน์ ๑๐ ข้อ”คือยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น
“กาย”

สาย“ศรัทธา”ที่หลับตาปฏิบัตินั้นไม่มี“สัมผัสกาย”ที่
เป็น“ภายนอก”ก็ไม่สามารถจะปฏิบัติ“อารยสัง ๔”ได้แน่นอน
เพราะไม่มี“ปัญญา”แค่“สัมมาทิฏฐิ”ก็ยังเอาแต่“หลับตา”ให้
ตนเองไม่มี“กาย”เป็นภายนอกครบครัน จึงยังเป็นคนผู้ไม่
“พ้นสักกายทิฏฐิ”ข้อที่ ๑ ของ“สังโยชน์ ๑๐”

แสดงว่า ต่อให้คนที่“ศรัทธา”มีมากมีแรงเท่าใด
ก็ตาม ถ้ายังไม่มี“ปัญญา”จะปฏิบัติให้ตายขนาดไหน ก็
“ดับอาสวะให้สิ้นหมดไป”ไม่ได้ เพราะยังไม่มี“ปัญญา”

(๓๕๒) “จริต”นั้น แยกเป็น“ตระกูล”ได้“๒ ตระกูล”ใหญ่
ประเด็นนี้ชัดมาก คือ หนึ่งก็เป็นตระกูล“ปัญญา”

มี“ความรู้-ความฉลาด”แบบ“พุทธ” หรือ“รู้”แบบ“ปัญญา”
ที่มีความเฉพาะตัว ซึ่งจะทำให้“อสังขะ”หมดสิ้นลงไปได้

ส่วนอีกตระกูล ๒ นั้น“ความรู้-ความฉลาด”ของเขา
ยังเป็นแบบ“ศรัทธา”กันอยู่คือ “เฉโก” ยังเป็น“ปัญญา”ไม่ได้

ซึ่ง“ความรู้-ความฉลาด”แบบ“ศรัทธา”นั้น“รู้”เฉพาะ
“เฉโก”ที่ยังไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”แบบ“ปัญญา” เพราะ
“เฉโก”มีความรู้“วน”อยู่ในกรอบของโลกียธรรมเท่านั้น ยัง
“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”อยู่ ยังไม่มี“ปัญญา”รู้ความ
เป็น“กาย”ครบ“เทว”บริบูรณ์ จึงไม่สามารถทำ“อสังขะ”ให้
หมดสิ้นเกลี้ยงสนิทเด็ดขาดไปจากจิตวิญญาณของตนได้
แน่ๆ

เพราะสายศรัทธานั้นเริ่มตั้งแต่“พระเจ้า”ก็ดี
หรือเป็นชาวพุทธก็ตาม ก็ไม่มีการ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความ
เป็น “กาย”ของตนเอง เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น
“๒”ตั้งแต่“เทว”หรือ“กาย”กันอย่างถูกต้องถ่องแท้เลย

นั่นคือ “พระเจ้า”หรือ“เทวนิยม”ยัง“ลึกลับ”อยู่
เพราะไม่ศึกษา“การสัมผัส”ของจริงที่มี“นามกับรูป”ครบ
“๒” ได้แก่ “กาย”กับ“จิต” ที่มี“สัมผัส”ทั้งภายนอก-
ทั้งภายใน จึงยัง“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ครบใจ? เพราะยังไม่มี
ความรู้ใน“ภาวะ ๒ หรือความเป็น ๒” ได้แก่ “ความรู้-ความ
ฉลาด”แบบที่ยังเป็นแค่คำว่า“กาย”นี้แหละ

ไม่รู้ก็คือ ไม่รู้“ความเป็น ๒”นั่นคือ ไม่รู้ความเป็น

“เทว” ไม่รู้ความเป็น“พระเจ้า”ที่บริบูรณ์ นี่ตระกูล ๑
ที่แท้คือ เขายังไม่รู้“อตตาท”หรือ“ตัวเอง”กันเลย
ชาว“เทวนิยม”นั้น เขายังไม่รู้จักความเป็น“เทว”ที่
ตนเองก็เป็น“จิตวิญญาณ”แท้ ๆ ที่สามารถเป็นทั้งเล็กทั้ง
ใหญ่ได้ด้วยตนเอง เริ่มตั้งแต่“ภาวะ ๒”ของตนเองมี“กาย”
กับ“จิต”ที่เป็น“ธาตุรู้ร่วมกัน”คือ“สรีระภายนอก”คู่กันกับ
“จิตภายใน”ของตน ก็คือ “กาย”อันเป็น“เทว”คือ“ภาวะ ๒”
ในความเป็น“นาม-รูป”ในตนเองนี่เอง เพราะเขาไม่มี
“การสัมผัสพระเจ้า”ได้ด้วย“ตาหูจมูกลิ้นกาย”ของตนคู่กับ
“จิต”ของตน จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไม่ถึงขั้น“ปัญญา”ตนเอง

เพราะ“พระเจ้า”อยู่ที่ไหนก็ยังไม่“ลึกลับ” ยังไม่มี
“สรีระคือร่างกาย”ที่เป็น“ภายนอก”ประกอบด้วย“มหา-
ภูตรูป ๔”ให้“สัมผัส”ได้เลย “ทวารใจ”ของคนที่เป็น“ภายใน”
มีครบความเป็น“๒”ร่วม“ภายนอก”มี“ธาตุรู้”ของตนเอง
“สัมผัส”ไม่ได้

นี่คือ ประเด็นที่แปลกแตกต่างกันคนละชั่วมา
แต่ไหนแต่ไร แม้ทุกวันนี้ก็ยังแตกต่างอยู่แท้ดำรงเช่นนี้อยู่
ตลอดกาลนาน ชี้บ่งความแยกเป็น“๒ จริต”ใหญ่

ในความเป็น“ศรัทธา”กับ“ปัญญา” หรือในความเป็น
“เทวนิยม”ซึ่งแตกต่างกับ“พุทธ”ชนิดที่มีนัยสำคัญยิ่ง

ใน“ความเห็น”ใน“ความรู้ลึก”ใน“รสนิยม”มันแยกกัน
เป็น“จริต”ก็แยกเป็น“ตระกูล”ได้“๒ ตระกูล”ใหญ่

โดยเฉพาะ“เทวนิยม”ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อตตตา”
ซึ่ง“อตตตา”ก็คือ“ตัวของตนเอง” ที่เป็น“วิญญูญาณ”
หรือ“จิตนิยาม”แต่ละหน่วยในความเป็น“คน”หรือ“สัตว์”

แม้แต่“พระเจ้า”ก็คือ“หน่วยหนึ่ง”หรือ“พระเจ้าองค์
หนึ่ง”ของแต่ละศาสนา ซึ่งก็เป็น“ตัวของตนเอง”หนึ่งองค์

แต่ไม่มี“ปัญญา”รู้ว่า “พระเจ้า”ก็คือ“ตัวเอง”แท้ ๆ

การรู้จัก“ตนเอง” คือ รู้จัก“ภาวะ ๒” ซึ่งมี“รูป”กับ
“นาม”ที่จะต้องรู้แจ้งรู้จริงให้ได้ว่า มี“ปฏิจจสมุพบาท”
เป็น “ความวน”ไป-มา อันมีความเกิดแล้ววนไปหาดับ ;
ดับแล้วก็วนไปหาเกิด ที่ชาว“เทวนิยม”ยังไม่“ปัญญา”รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงครบ“ความเป็น ๒”บริบูรณ์สัมบูรณ์ดี

ชาว“เทวนิยม”หรือสาย“ศรัทธา”ยังไม่มี“ปัญญา” มี
แต่“ใจโก”มีแต่“ความรู้”ของโลกียธรรม”อย่างเดี๋ยวอยู่

“จิต”จึงยังแยกเป็น“ตระกูล”ได้“๒”ตระกูล”ใหญ่

(๓๕๓) “ความเป็น ๒”ที่แยกกันกับการยึด“ความ ซ้อน”ผิด

เมื่อ“ความรู้”กับ“ความเป็น-ความมี”ของตนมันยังไม่
ครบ“๒” มันก็ไม่ครบ“เทว”แปลว่า“๒”ตามที่เป็นจริง!

นั่นคือ ชาว“เทวนิยม”หรือศาสนาพระเจ้านั้น แต่
“ความเป็น ๒”คือ เทว”ที่ตน“ยึด”อยู่แท้ ๆ ก็ยังไม่“รู้จัก”เลย
จึง“รู้แจ้ง”ใน“ความเป็น-ความมี”ยิ่งขึ้นไม่ได้แน่ ๆ

ดังนั้น จะ“รู้จริง”ใน“สัจจะ”ทั้งหมดก็เป็นไม่ได้
เด็ดขาด

“เทวภาวะ”นั่นคือ ความเป็น“๒”ก็ตรงตาม“ภาษา
หรือพยัญชนะ” แต่คนผู้หลงยึดเป็น“๑”ได้ตาม“ความไม่
มีปัญญา” ก็มี“อุปาทาน”แท้ดังเช่นชาว“เทวนิยม”ผู้ยึดถือ
“พระเจ้า”นั่นเป็นกันอยู่ และ“เทวนิยม”ไม่มีความเป็น“๐”

ซึ่งบริบูรณ์ครบถ้วนสุดก็คือ ผู้มี“ปัญญา”จะรู้รอบ
ทั้งในสายนับถือ“พระเจ้า”ที่เขามี“อุปาทาน”ยึดแน่น“ความ
เป็น ๒”ของ“กาย”แห่ง“วิญญาณ”ซ้อนกัน”เป็น“๑”อยู่แน่นแน่ว

แต่ผู้มี“เชโก”ที่เป็น“เทวนิยม”อยู่นั้นจะยังคงอยู่แต่
กับ“ความเป็น ๒”ที่หลงผิดยึดว่าเป็น“๑”อยู่ ใจไม่ใจไม่เงย

ส่วนผู้มี“ปัญญา”จะรู้รอบทั้ง“ความจริง”ที่เป็นจริง
ทั้งของ“๐”ก็ดี ทั้ง“๑”ก็ดี ทั้ง“๒”ก็ดี ทั้ง“๓”ก็ดี ทั้ง“๔”ก็ดี
และทั้ง“หาที่สุดมิได้”ก็ดี ครบจนกระทั่งถึงขั้นรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงภาวะ“สัมผัสได้”และทั้งภาวะ“สัมผัสไม่ได้”ตามที่จริง

ความเป็น ๒ คือ อะไร? ความซ้อน คือ อย่างไร?

“ความเป็น ๒” คือ “เทวนิยม”กับ“อเทวนิยม” หรือ
“เดียรถีย์”กับ“พุทธ” หรือ“ศรัทธา”กับ“ปัญญา” หรือ“สุข”
กับ“ทุกข์” หรือ“มี”กับ“ไม่มี” เป็นต้น ..ชัดเจนนะ!

ทุกภาวะที่กล่าวมานั้นคือ“เทว” คือ“ความเป็น ๒”
ที่มีทั้งผู้“รู้จริง” และมีทั้งผู้“ไม่รู้จริง”ใน“ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่
มากนี้ ซึ่งผู้อาวุโษหรือมิถุนาภิภูจะยังไม่รู้“ความจริง”นี้

แต่ผู้มี“ปัญญา”นั้น “พ้นอวิชชา-พ้นมิจฉาทิฎฐิ”แล้ว จึง“รู้ความจริง”นี้ถ่วงรอบละเอียดตลอดทั้งรัฐละของ

ส่วน“ความซัอน”นั้นคือความเป็น“๑ ใน ๒”หรือความเป็น“๒ ใน ๑” ซึ่งมี“๒”แต่ใน“ความรู้”และ“ความจริง”ที่เป็น“๒”อยู่ไหนไหนก็ยังสามารถแยกให้เป็น“๑” มีความเป็น“๑”ที่แตกต่างจาก“๒”ไปได้อยู่แท้ แม้แต่“ความรู้-ความจริง”ที่อยู่ในคนละ“กาละ-เทศะ-ฐานะ”ว่า

ไม่มีอะไร“คงที่”หรือ“เที่ยง”ตายตัวอยู่เลย

แต่มีอะไรแปลกเปลี่ยนไปอยู่นิรันดร ไม่ว่าจะ “กาละ”หรือ“เทศะ”หรือ“ฐานะ” ซึ่งมันขึ้นอยู่กับ“องค์ประกอบ”ที่เป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”ในกันและกันแห่งความเป็น“ชีวะ”ที่มันต้องมีตั้งแต่“๒ ภาวะ”ขึ้นไปทั้งนั้น นับว่าเป็น“จิต-วิญญาณ” แต่ก็มี“๑” อันแยก“ความรู้-ความมี”ได้เป็น“๒”

จึงสามารถกำหนดรู้ทั้ง“ภาวะ ๑ และ“ภาวะ ๒” ในแต่ละ“กาละ-เทศะ-ฐานะ” ซึ่ง“ไม่คงที่-ไม่เที่ยง”ทั้งนั้นได้

สำคัญยอดก็คือ ความจริงที่มี“ภาวะ ๐”อันตรงกันข้ามกับ“ความมีอยู่”นิรันดร อย่างชัดเจนชัดแจ้งยิ่ง

(๓๕๔) ความเป็น“ชีวะหรือชีพ”ของ“๒ ตระกูล”ใหญ่

“จิตวิญญาณ”นั้นเป็น“ธาตุรู้”แน่นอน ที่เชื่อกันว่าเป็น“ชีวะหรือชีพ”อยู่ และ“พระจิต”ของชาว“เทวนิยม”ในศาสนา“พระเจ้า”ก็เชื่อว่า “จิตวิญญาณ”เป็น“ธาตุรู้”เช่นกัน

อันนี้ไม่แย้งกัน ไม่แตกต่างกันกับศาสนา“พุทธ” ...ใช่มั๊ย?

แต่พุทธนั้นจัดการ“พระเจ้า”หรือ“เทว”ที่ตนมีอาศัย ให้สลายกลายเป็น“ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ”ไปเลย ไม่เหลือความเป็น “ชีวะหรือชีพ” ที่สุดไม่เหลือ“จิตวิญญาณ”กันอีกคือสามารถ ทำ“ชีวะ”ของ“พระเจ้า” หรือ“ชีวิตินทรีย์”ของ“จิตวิญญาณ” ให้ไม่มี“เวทนาที่เป็นสุข-เป็นทุกข์”ได้แม้ในขณะที่มีชีวิต อยู่ได้สำเร็จ และที่สุดสามารถดับสูญ“จิตนิยาม”สลายสิ้น กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”กันเป็น“๐”ไปเด็ดขาดได้จริง ๆ

ประเด็นนี้“แย้งกัน”ชัดเจนแท้ของสาย“พระเจ้า”กับ สาย“พุทธ” มันตรงกันข้ามกันเลย โดยเฉพาะ“๐”กับ“นิรันดร”

ความเป็น“ชีพ”หรือเป็น“ชีวะ”ของชาว“เทวนิยม” หรือสาย“ศรัทธา”นั้น ต่างเชื่อแท้และยึดแน่นกันเด็ดมั่นว่า “จิตวิญญาณ”นั้นหมดไปสิ้นไปไม่ได้ ต้องมีไป“นิรันดร”

“พระเจ้า”ก็ดี “จิตวิญญาณ”ก็ดี “ชีพหรือชีวะ”ก็ดี ของชาว“เทวนิยม”ที่มีแต่“ศรัทธา”นั้น ไม่มีดับ ดับไม่ได้ ทุกอิตตาแต่ละคน แม้ตายแล้วก็ต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”

แต่แท้จริงแล้ว “จิตวิญญาณ”มันไม่ได้จมอยู่กับ “พระเจ้า”เป็นที่สุดเลย แต่มันเคลื่อนไป มันเกิด-ตาย ; ตายเกิด “วนเวียน” ตามกรรมวิบากของตนเป็นผู้พาเกิด พาเป็นไป(กัมมโยนิ) มันไม่ใช่จบอยู่กับ“พระเจ้า” แล้วก็ไม่มี อะไรไปต่อตามความเชื่อของชาว“เทวนิยม”หรอก

แต่ความรู้ของ“เทวนิยม”เขา“รู้เช่นนั้น” เขาก็มีเท่านั้น

“เทวนิยม”เขาไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้“เทว”ได้ยิ่งกว่านี้
“เทว”นี้แหละที่ชาว“เทวนิยม”ยึดมั่นถือมั่น“ความ
เป็น ๑ เดียวเด็ดเดี่ยว”ว่า “พระเจ้า”ของตนๆ มี“ความรู้”
และมี“ความจริง”เต็มที่แล้ว ตามคำสอนของศาสดาที่แต่
ละพระเจ้า“กำหนดไว้เท่านั้น” เป็นที่สุดแล้ว! ในแต่ละ
ศาสดา แต่ชาว“เทวนิยม”ก็ยังมีแยกแตกต่างกันไปหลาย
หลายนัย แต่ละศาสดา จึงแยกได้หลากหลายศาสนาอีก
ตามที่มีที่เป็นกันอยู่ในโลก

นั่นก็คือ มันยังมี“ความรู้-ความจริง”แตกต่างกันอยู่อีกอยู่
“ศาสดา”ของ“เทวนิยม”หรือศาสนาที่มี“พระเจ้า”ต่าง
ยังยึดความเป็น“เทว”ภาษาคือ“๒” แต่ยึดเป็น“๑”ของตนๆ
กันอยู่ทั้งนั้นๆ และยังมีการแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันอยู่ในที่

ทว่า“จิตวิญญาณ”หรือ“เทว”ในความเป็น“ตนเอง”
แท้ๆ ก็ยังแยกแยะไม่ได้ ตนเองยังอ่าน“ตนเอง”ไม่ออก

เพราะ“เทวนิยม”ที่ยังนับถือ“พระเจ้า”ยังมี“ความ
รู้-ความฉลาด”วนอยู่ในกรอบของ“โลกียะ”เท่านั้น ยังออก
จากกรอบของการเสพติดที่เป็น“โลกียธรรม”ยังไม่ได้

กรอบ“ความรู้”สามัญของปุถุชนคือ “เงโก”

ส่วน“ความรู้”วิสามัญของอารยชนนั้น เป็น“ความรู้”
อื่น(ปร.อัญญ)อีก คือ“ปัญญา”เป็น“อารยะ” เป็น“โลกุตระ”

ซึ่ง“พระเจ้า”ของแต่ละศาสนาทั้งหลายนั้นไม่รู้ความ
เป็น“อื่น(อัญญ)”นอกจาก“เงโก”ของตนๆ เท่าที่แต่ละศาสดา

ของ“เทวนิยม”มีกัน แถมต่างห้าม“มีอื่น”เด็ดขาดอีกด้วยนะ!
ถือว่า “ความรู้”เท่าที่“พระเจ้ามี”นั้นเต็มที่สุดแล้ว
จะไม่มี“ความรู้อื่น”อีกเด็ดขาด ทั้ง ๆ ที่“ความรู้อื่น”มันก็มี
อยู่อีกแตกต่างกันมากมาย แม้ในแต่ละ“ศาสนา”ชาวเทว-
นิยมนั้นเองก็แตกต่างกัน และต่างมีอยู่แท้ ๆ ยึดของแต่ละ
ตนเองอยู่!

“พระเจ้า”ของ“เทวนิยม”มี“ความรู้-ความฉลาด”ที่
อยู่ในกรอบของ“โลกียะ”เท่านั้น ยังไม่มีความรู้-ความฉลาด
ที่เป็น“โลกุตระ”อันเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่แตกต่างอย่าง
“อื่น”นอกออกไปจาก“เจโก” ยังไม่ใช่“ปัญญา”

เห็นชัดเจนมัยว่า “ความรู้-ความฉลาด”นั้น มี ๒ แบบ
๒ ชนิด ซึ่งดำรงอยู่ดำเนินไปในความเป็น“ชีวะหรือชีพ” ของ
๒ ตระกูลใหญ่

ความเป็น“ชีวะหรือชีพ”ของเขาอยู่ใน“ตระกูล”ที่
เรียกว่า “ศรัทธาจริต”คือ เจโก“ยึดสุข”

**(๓๕๕)“ปัญญา”นั้นไม่ใช่“เจโก”เท่านั้นแต่มี“อื่น”
ยิ่งกว่า**

“ปัญญา”เป็น“ความรู้-ความฉลาด” แบบใหม่มาก
ยากที่ใครจะมีได้ เรียกว่า“ปัญญา”ความรู้-ความฉลาด”ชนิด
นี้ มีเฉพาะในพุทธที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ได้ด้วยพระองค์เอง
“ปัญญา”จึงเป็น“ความรู้อื่น”ที่แตกต่างจาก“ความรู้”

ที่เป็น“โฉโก”แบบ“โลกียะ”เท่านั้น สุดสำคัญทีเดียว

“ความแตกต่าง”คือ“ลึงคะ”หรือความเป็น“เพศ”
นี่เองที่สามารถเรียนรู้กระทั่ง“รู้จักู้แจ้งรู้จริงรู้จบ”กันได้แท้ๆ

“ความแตกต่าง”ของ“เทว”หรือ“ภาวะ ๒”คือ นัย
สำคัญที่ใช้ศึกษาให้รู้จักู้แจ้งรู้จริง“สัจธรรม”ได้บริบูรณ์
สัมบูรณ์ ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงให้ศึกษาจาก“อาการ ลึงคะ
นิमित อุเทศ”อันเป็น“เทว ธัมมา” เช่น ศึกษาจาก“เวทนา๒”
บาลีก็ ว่า “ทวเณนะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ”

“ภาวะ ๒”นั้น มีมากมายหลากหลายยิ่งที่จะใช้
เปรียบเทียบกัน แล้วจะตัดสินใจได้ ว่าภาวะใดจริงที่สุด
ควรที่สุด

พุทธจึงรู้จักู้แจ้งรู้จริงใน“ภาวะ ๒” และใช้“ภาวะ ๒”
ศึกษาตัดสินใจได้เป็นที่สุด“จบกิจ”ได้ ถึงขั้นทำความเป็น“๒”
ให้เป็น“๑” และทำความเป็น“๑”ให้เป็น“๐”สำเร็จสัมบูรณ์

แต่“เทวนิยม”ทุกศาสนาของแต่ละศาสดาทั้งหลาย
ก็ยังคงคือ “โฉโก” ล้วนยึดติดความเป็น“๑” และหลงเสพสุข
อันมีรส“โลกียธรรม”กันอยู่ทั้งนั้นๆ เป็น“สุขนิยม” ความเป็น
“ชีวะหรือชีพ”ของ“เทวนิยม”ทั้งหลายอยู่ใน“ตระกูล”ที่เรียก
ว่า “ศรัทธาจริต”

ทั้งๆ ที่“คำสอน”ของแต่ละศาสดา“เทวนิยม”ทั้งหลาย
ก็แตกต่างกันกว่า“๒”ซึ่งเป็น“คำสอน”ของ“พระเจ้า”ผู้ยิ่งใหญ่
สุดในศาสนา“เทวนิยม”แต่ละศาสดาที่มีอยู่หลากหลายเต็ม

โลก และแต่ละศาสนาก็“แตกต่างกัน”กันไปอยู่เห็น ๆ กันได้

ส่วน“พุทธ”มี“ปัญญา”เป็นตระกูลที่เรียกว่า
“พุทธิจริต” ซึ่งเป็น“อื่น”ไปแล้วจาก“เจโก” ไม่ยึด“สุข”

เพราะพุทธมีปัญญา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงว่า “สุข-ทุกข์”
เป็นมายา เป็น“อารมณ์ลวง ความรู้สึกเก้” เป็นอุปาทาน

แต่ชาว“เทวนิยม”ยังหลงติดยึด“สุข”อยู่นิรันดร

ฉะนั้นแหละ ของชาว“เทวนิยม”กับของชาว“พุทธ”ที่
แยกแปลกแตกต่างกันสำคัญคนละนัย เป็นคนละ“ความรู้”
คนละ“ความจริง” ก็ตรง“ความยึดสุข”หรือ“ความไม่ยึดสุข”

ความไม่ยึด“สุข”และ“หมดสุข-ทุกข์”นี้ยอดยิ่งใหญ่มาก
พุทธจึงมี“ความรู้-ความจริง”ที่เป็น“อื่น(อัญญ)”แตก-
ต่างกันไปจาก“ความรู้-ความจริง”ของ“เทวนิยม”ทั้งหลาย
ชนิดที่มี นัยสำคัญยิ่งยอดใหญ่มาก เพราะใน“ความ
หาที่สุดมิได้”นั้น พุทธทำความเป็น“๒-๑-๐” ซึ่งเป็นการจัดการ
“จิตในจิต”ที่เป็น“เทว”คือ“๒”ให้เป็น“๑”เป็น“๐”ได้สำเร็จ
มีที่สุด

“เทวนิยม”หรือ“พระเจ้า”มี“นิรันดร” แต่พุทธมี“๐”

ซึ่งประเด็น“นิรันดร”กับ“๐”นี้ก็ชัดเจนที่สุดอยู่แล้ว
ที่แตกต่างกันคนละขั้ว หรือแม้แต่แค่ที่ว่า ชาว“เทวนิยม”
ยึดมั่นถือมั่น“สุข” ซึ่ง“เทว นิยม”ทุก“ศรัทธาจริต”นั้นล้วน
เป็น“สุขนิยม”นิรันดรกันทั้งนั้น

ความมีแต่“๑”ยิ่งใหญ่อันไม่มีที่สิ้นสุดนิรันดร “เจโก”ยึด

“พระเจ้า”ว่า เป็น“๑”ยิ่งใหญ่ที่สุดนิรันดร ที่แยกไม่ได้เด็ดขาด
แต่“ปัญญา”นั้น ไม่ใช่“เอก”ไม่ได้ยึด“๑”นิรันดร
อยู่เท่านั้น แต่มี“อื่น”ยิ่งกว่าพิเศษเยี่ยมยิ่ง

นั่นคือ “ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“๑” ทั้ง“๒”
ทั้ง“๐” ทั้ง“หาที่สุดมิได้”นิรันดร และจัดการ“จิตนิยาม”
หรือ“พระเจ้า” ให้เป็นทั้ง“๑”ก็ได้ ทั้ง“๒”ก็ได้ ทั้ง“๐”ก็ได้
และไม่ยึดนิรันดร

(๓๕๖) ชาวพุทธไม่ใช่“สุขนิยม” ไม่ยึด“สุข”ได้จริงๆ

ชาวพุทธนั้นใน“จิตวิญญาณ”ขณะมีชีวิตเป็นๆ นี้ก็
สามารถพิสูจน์ไม่ยึดสุขได้แล้ว ว่า “ความสิ้นสุข-สิ้นทุกข์”
จริงนั้นทำสำเร็จได้จริง ด้วยการพิสูจน์ภาวะของ“เวทนาใน
เวทนา”ชนิดถ่วงรอบ“เวทนา ๑๐๘”และ“จบกิจ”กัน
ชัดเจนด้วยภาวะของ“เนกขัมมสติอุเบกขาเวทนา”นั้นแล
ตามความเกิด-ความเป็น-ความมีจริงของ“กายในกาย-
เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ที่มี“สัมผัส”อยู่
อย่างรู้ยิ่งเห็นจริง

และได้พิสูจน์กันรอบถ่วงด้วยความเป็น“โพธิ-
ปักขियธรรม ๓๗” ที่มีทั้ง“สติปัญญา ๔-สัมมัปปธาน ๔-
อิทธิบาท ๔ -อินทรีย์ ๕-พลัง ๕-โพชฌงค์ ๗-มรรคองค์ ๘”
รู้ยิ่งเห็นจริงใน“อาการของสุข-ของทุกข์”ที่เป็น“อารยสัจ
๔”ปฏิบัติบรรลุดครบถ่วงทั้ง“ความเป็นทุกข์(ทุกข์ภาวะ)-

เหตุแห่งทุกข์-(ทุกข์สมุทัย)ความดับทุกข์(ทุกข์นิโรธ)-ข้อปฏิบัติที่เป็นวิธีการให้ออกจากความดับทุกข์(สัมมามรรคอันมีองค์ ๘)”

จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”อย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์ว่า“สุข”เป็น“มายา” เป็น“ของเกี่” เป็น“สุขเท็จ(สุขชัลลิกะ)” และมีหลักปฏิบัติเพื่อกำจัด“เหตุ”ที่มัน“โง่-อวิชชา”จนกระทั่งเกิด“ปัญญา”ขึ้นมารู้ว่า “สุข”กับ“ทุกข์”เป็น“เทว”คู่หูตัวแองแห่ง“ความโง่”ของตนที่มีในตนมาสูดนานแสนนานแท้

ตระกูลคนที่ยังยึด“สุข”อยู่ นั้นมีมากกว่ามากในโลก แม้ทุกวันนี้ก็ยังหลงติดยึด“สุข” นิยมสุขกันอยู่ไม่ถอดถอน

ส่วน“พุทธ”นั้นพิเศษยิ่ง เป็นตระกูลที่“ไม่ยึดสุข” รู้เท่าทัน“สุข” ไม่เป็น“สุขนิยม”แน่อนอนจริงจังกันสำเร็จแล้ว

เพราะพระพุทเจ้าทรงค้นพบ“ความจริงที่ยิ่งใหญ่” ไม่มีใครใดเหมือน เป็น“อาริยะ” เป็น“โลกุตระ” ซึ่งเป็นความตรัสรู้อันพระพุทเจ้าเท่านั้นที่จะเป็นได้มีได้

ชาว“เทวนิยม”เป็นไม่ได้มีไม่ได้ และยังไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“โลกุตระ”นี้ด้วย

พระพุทเจ้าเป็นผู้ตื่นแล้วจาก“ความโง่-งมงาย”ที่หลงโง่มาตลอดกาลนานยาว โง่จมปลักหนักหนาสาหัสอยู่กับ“ความสุข”อันเป็นสิ่งไม่เป็นจริงเลย หอดไปจากคนได้

เมื่อพระพุทเจ้าทรงค้นพบแล้วก็นำมาตรัสบอกแก่ชาวโลก ทรงเป็นสารทิฝีกบรูษที่ควรฝีกได้ไม่มีใครยิ่งกว่า เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

“อาริยะ”ที่เป็น“โลกุตระ”จึงเป็นของยากสุดยาก ยิ่งยอดที่มี“พระพุทธเจ้า”เท่านั้นที่จะมี“ความรู้-ความจริง”นี้

“พุทธ”จึงเป็นมนุษย์วิเศษอีกตระกูลหนึ่ง ที่แยกแตกต่างออกไปจากมนุษย์ส่วนใหญ่ของโลกเป็นพิเศษอีก “ตระกูล”หนึ่ง

ส่วนใหญ่นี้มีได้อยู่แค่“โลกิยะ”เท่านั้น

นี่คือ คน ๒ ตระกูลที่มีในโลก ในเอกภพ ในกาล

ความเป็น“เทว”คือ “๒ ตระกูล” จึงยิ่งใหญ่จริง ๆ

ตระกูลที่“มี”การยึดสุข จึงแตกต่างไปจากตระกูลที่ “ไม่มี”การยึดสุข พิเศษยิ่งใหญ่ สำคัญสุดยอดแล้ว

นัยะแห่ง“ความมีสุข”ของ“เทวนิยม”กับ“ความไม่มีสุข”ของ“พุทธ” ต่างกันอยู่แท้จริงยังมีนัยสำคัญล้ำลึก

“เทวนิยม”ทั้งหลายนั้นเป็นพวก“สุขนิยม”ทั้งสิ้น

และศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายทั้งปวงในโลกนั้นมีมากมายศาสนา หลากหลายลัทธิ แม้ในยุคเดียวกัน กัปปี้ เดียวกัน ดังที่เห็นที่เป็นกันอยู่ ยุคทุกวันนี้ ก็มีศาสนา“เทวนิยม”ที่นับถือ“พระเจ้า” หรือลัทธิต่าง ๆ อยู่มากหลายหลาก

ซึ่งแตกต่างจากศาสนา“พุทธ” เพราะความเป็น“พุทธ” ในยุคเดียวกัน หรือกัปปี้เดียวกันต่างนับถือ“พระพุทธเจ้า” พระองค์เดียวเท่านั้น สำหรับผู้ที่เป็น“พุทธ”สัมมาทิฏฐิแท้

ผู้“สัมมาทิฏฐิ”แท้จึงจะสามารถทำ“ปัญญา”ให้แจ้ง

หากไม่เริ่ม“พันสัทกกายทิฏฐิ”ก็จะไม่สามารถมี“อัญญา-
ธาตุ”สะสมใส่จิตมากเพียงพอที่จะเกิด“ปัญญา”ได้เด็ดขาด

“อัญญา”คือธาตุ“อื่น”ที่เป็น“ความรู้”แบบใหม่ซึ่งมี“คุณ-
สมบัติ”แตกต่างไปคนละอย่าง”จาก“เฉโก”ชนิดคนละชั่วแท้ๆ

“เฉโก”นั่นคือ “ความรู้-ความฉลาด”วนอยู่แต่ในกรอบ
ของ“โลกียะ”แค่นั้น ยังมีไม่สามารถมีธาตุ“อื่น(อัญญา)”ที่เป็น
ธาตุแห่ง“ความรู้”ชนิดใหม่เข้าไปเปลี่ยนแปลง“ความเห็น-
ความรู้-ความฉลาด”ให้แตกต่างออกไปจาก“เดิม”ได้

“เฉโก”ยังไม่ใช่“ปัญญา”ที่เป็น“ความรู้-ความฉลาด”
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”อันเป็น“พุทธคุณ”เลย

(๓๕๗) “พุทธคุณ”คือ อะไร? ไฉน? ที่ชัดๆ เจนๆ กันจริงๆ

“ปัญญา”นี้ไม่ใช่“เฉโก”แน่นอน แต่“ปัญญา”มี
“อื่น”ยิ่งกว่าที่“เฉโก”มีอยู่แท้แท้ นั่นก็คือ มี“ความรู้-
ความฉลาด”ที่ชื่อว่า “พุทธ”หรือ“พุทธิ”

“พุทธ”คือ ผู้ตรัสรู้ ผู้ตื่นแล้ว ผู้เบิกบานแล้ว ในการเป็น
ผู้ออกไปจากโลกที่ยังหลงจมวนอยู่ใน“ความสุข-ความทุกข์”
อันเป็น“ภาวะ ๒”ของชาว“โลกียะ”ได้สำเร็จแล้วจริง

“พุทธิ”คือ ความรู้อื่น ที่ใหม่แบบ“ปัญญา” เพราะมี
“ความรู้-ความเห็น-ความฉลาด”แยกไปคนละทาง ต่างต่าง
ออกไปจากความรู้แบบ“เฉโก” เช่น “เฉโก”ยังติดยังเสพ
“โลกียสุข”อยู่ แต่“ปัญญา”หมดติดหมดเสพ“โลกียสุข”ไปแล้ว

ผู้มี“พุทธคุณ”คือ ผู้พุทธิ คือคนผู้มี“วิชาจรณสมบัติ”
แล้วจริง จึงชื่อว่า พุทธิ หรือผู้พุทธิ

“พุทธคุณ”ของพระพุทเจ้าทั้ง“๙ ข้อ”นั้น ลองไล่เรียง
ดูเถิด ได้แก่ ๑.อรหัง ๒.สัมมาสัมพุทโธ ๓.วิชาจรณสัมปันโน
๔.สุคโต ๕.โลกวิทู ๖.อนุตตโร ปุริสทัมมสารถิ ๗.สัตถา
เทวมนุสสานัง ๘.พุทโธ ๙.ภควา

ทุกคำ “๘ คำ”นั้นล้วนเป็นคำยกย่องเชิดชู“คุณอัน
เลิศ”ของพระพุทเจ้า นอกจากคำเดียวคือ “วิชาจรณ-
สัมปันโน”เท่านั้นที่ชี้บ่งว่า เป็น“เนื้อหาสาระของ“ความรู้”
คือ“วิชา” และ“การประพฤติ”คือ“จรณะ” อันมี“จรณะ ๑๕
วิชา ๘”

“จรณะ”คือ “การประพฤติปฏิบัติ”ก็ต้องใช้ทั้ง ๑๕ ข้อ
ที่มี“จรณะ ๑๑”กับ“ฌาน ๔”รวมเป็น“๑๕” และมีทั้ง“วิชา”
อีก“๘”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ช่วยทำให้รู้ฉลาดรอบร้อม
ไปด้วยจึงบริบูรณ์ถ้วนครบครัน ไม่ขาดตกบกพร่อง

“จบกิจ”ครบเป็น“พุทธคุณ”สมบูรณ์ คือไม่มีอะไร
“เหลือ”ให้“ไม่รู้”อีกแล้วในความเป็น“จิตวิญญาน”ที่หลง
ติด“สุข”กันอยู่ในความเป็นคนทั้งหลายประดามีในโลก
ในกาล

ผู้จบกิจเป็น“อรหันต์”ขึ้นไปนั้นมี“พุทธคุณ”ที่
ถูกต้อง่องแท้จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตวิญญาน” และทำให้
“จิตวิญญาน”แม้จะยังมีชีวิตอยู่ในโลกในกาลก็“ไม่สุข-

ไม่ทุกข์”กันแล้ว และแม้จะ“ตายไปทำ“ปรินิพพานเป็นปริโย-
สถาน”แยกธาตุจิตของตนให้สลายกลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”
ไม่เกิดมามี“จิตนิยาม”อีกก็ได้แล้วจริง

จึงเป็นคนผู้“รู้จบ”ที่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”กันสำเร็จถ้วนดิน
ส่วนผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้น ไม่ใช่“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”
จึงเกิด“ปัญญา”ไม่ได้ จะได้ก็แต่“เฉโก”

“เฉโก”คือ ความรู้ความฉลาดผู้หลงว่า“สุขเป็นคุณ”
อยู่

ซึ่งเทียบกับ“ปัญญา”คือ ความรู้-ความฉลาด ผู้พ้นจาก
ความหลง“สุขเป็นคุณ”ได้แล้ว จึงเป็นผู้มี“พุทธคุณ”แน่นอน
“เฉโก”หรือ“เทวนิยม”นั้น เป็นผู้ที่ยังไม่มี“พุทธคุณ”
“พุทธคุณ”ที่ใช้เป็นข้อปฏิบัติคือ “จรณะ ๑๕ วิชชา
๘” ผู้ปฏิบัติบรรลु“วิชาจรณะ”นี้ก็จะเป็นผู้มี“พุทธคุณ”ได้
“เฉโก”หรือชาวพุทธแท้ๆ ก็ตาม ที่ไม่ได้“พุทธคุณ”ก็คือ
ไม่มี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ปฏิบัติตนเอง

เช่น ชาวพุทธพวกที่หลงไป“หลับตา”ปฏิบัติก็ได้
แต่ความรู้ความฉลาดที่เป็น“เฉโก”อยู่เท่านั้น เพราะไม่มี
“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์” ไม่มี“สัมมาทิฏฐิ” ไม่มี“มรรคองค์ ๘”
ก็ไม่มี“ปัญญา” ไม่มี“ปัญญาธิริย” ไม่มี“ปัญญาพละ” ตาม
ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘

(๓๕๘) ผู้ทำ“กาย”ให้“มี”หรือให้“ไม่มี”ใน“จิตนิยาม”

“โฉโก”กับ“ปัญญา”จึงเป็น“ความรู้-ความเห็น-
ความฉลาด”แยกแตกต่างกันไปคนละแบบ คนละทิศทาง
เป็น“๒”

“พุทธ”จึงแตกต่างจาก“ชาวโลก”เก่าแก่แต่เดิมที่ล้วน
“ไม่รู้”ในสัจจะความจริงยิ่งใหญ่

ชาวพุทธที่“สัมมาทิฐิ”ศึกษาและปฏิบัติพิสูจน์ตาม
คำสอนของพระพุทธ แล้วบรรลุตามจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตาม

ชาว“พุทธ”ผู้ไม่ศึกษา หรือแม้ศึกษาแต่ยังมี“มิช-
ฉาทิฐิ”ผิดเพี้ยนจากพุทธแท้เดิม จึงเห็นแตกต่างออก
นอกวิธไปเป็นผู้มี“พระพุทธเจ้า”มีอยู่ในกาลนิรันดรไป
เลย เป็นผู้หลงผิดเห็นว่า พระพุทธเจ้าไม่“ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน”อีกด้วย ทุกองค์ยังคงความเป็น“พระ-
พุทธเจ้า”ยืนยงคงเที่ยงใน“พุทธเกษตร”เป็นต้น อันยัง
เป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”นิรันดรอยู่ ซึ่งไม่“อ”ไปจาก“กาล”กันได้
ได้แก่พวกที่เป็น“มหายาน”สุดโต่ง

ฉะนี้เองคือ “นิกาย”ของผู้ที่เข้าใจผิดในความเป็น
“กาย”ไปแล้ว ซึ่งไม่ใช่“กาย”ของ“พุทธกาย”เดิม

ก็ไม่ใช่“กาย”ตาม“พุทธคุณ”ของพระพุทธเจ้า

“พุทธคุณ”จึงมี“ปัญญา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ที่
ถูกต้องไม่ผิดเพี้ยน อันเป็น“คุณ”เป็น“โทษ”ได้อย่างถ่องแท้
คำว่า “กาย”จึงยิ่งใหญ่มากในความเป็น“พุทธคุณ”
เพราะเป็นคนที่“ไม่มี”สัมมาทิฐิ”ใน“กาย”นี้เอง จึง

เป็นผู้ไม่สามารถมี“พุทธคุณ”ได้สำเร็จสัมบูรณ์

คนผู้นี้ก็ไม่มีมรรคผลที่เป็น“คุณธรรม”แบบ“พุทธ”
ที่ชัดที่สุดก็คือ “หลับตา”ปฏิบัตินี้แหละ ที่ผิดอยู่แท้
ซึ่ง“เหตุ”ก็คือ เข้าใจ“กาย”ยังไม่ได้ หรือเข้าใจ
ผิดเพี้ยนไป เป็นผู้มิจฉาทิฏฐิอยู่ ก็เป็นผู้จัดการกับ“กาย”
ให้“มีกาย” หรือให้“ไม่มีกาย”ขึ้นใน“จิตนิยาม”ของตนไม่ได้
เลยสักอย่าง

แค่“กาย”คือ“ภายนอก” ก็“หลับตา”ภายนอกก็ไม่มี
“กาย”ก็“มิจฉาทิฏฐิ”เสียแล้ว มันก็มี“ปัญญา”ไม่ได้
เพราะจะมี“ปัญญา”ที่จะทำ“ฌาน”ก็ดี ทำ“บุญ”ก็ดี
ให้ถูกต้องถ่องแท้ตามแบบพุทธก็ไม่ได้ นั่นคือ คนผู้นี้“มิจฉา-
ทิฏฐิ”ไปแล้วแน่นอนตั้งแต่คำว่า“กาย”เป็นจุดเริ่มต้น มันยัง
ไม่พ้น“สักกายทิฏฐิ” จึงปฏิบัติพิจารณา“กายในกาย-
เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ผิดต่อไปกันทั้งหมด
เมื่อมีแต่“มิจฉาทิฏฐิ”“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ก็รู้ผิด
ทำ“บุญ”มิจฉาทิฏฐิ ก็ได้แค่เป็น“กุศล” ยังทำ
“บุญ”ไม่เป็นการกำจัดกิเลส”ให้ออกไปจาก“กายในกาย”
จาก“เวทนาในเวทนา” จาก“จิตในจิต” จาก“ธรรมในธรรม”
“ธรรมในธรรม”ก็มีได้แต่“โลกียธรรม” ทำให้เป็น
“โลกุตระธรรม”ไม่ได้เด็ดขาด เพราะกายมันผิด เวทนามันก็ผิด
จิตมันก็ผิด

“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”นี้ มันมีการเกี่ยวเนื่องกันไป

เป็นเหตุเป็นปัจจัยแก่กันและกัน คือ อิทัปปัจจยตา
ผู้ที่เริ่มแค่“กาย”ไม่ถูกต้องนั้น ทำอื่นต่อไปก็ไร้ผล
“กาย”นี้จึงสำคัญอดยิ่งอย่างแท้จริง
“ปัญญา”ต้องทำ“เทว”ให้“มีกาย”หรือให้“ไม่มีกาย”

(๓๕๙) ผู้“หลับตา”ปฏิบัติไม่มี“กาย”คือ ผู้เป็น“นิกาย”

ก็น่าสงสารผู้ที่หลงไป“หลับตา”ปฏิบัติ ซึ่งมันทั้ง
“ภายนอก”ที่เป็น“กาย”กันไปอยู่ซัด ๆ มันจึงปฏิบัติไปก็
เปล่าดาย ไม่เกิดผลที่เป็นพุทธธรรมเลย

ฉะนั้นคือ ผู้ไม่มี“พุทธคุณ”เลย หรือมี“พุทธคุณ”
ผิดเพี้ยนไปแล้ว เป็นคนผู้แตกแยก“นิกาย”ไปแล้วซัด ๆ

คนผู้ทำให้สงฆ์แยกเป็น“นิกาย”นั้น เป็นคนผู้ออกนอก
ขอบเขต“บุญ”ของพุทธไปเป็น“นิกาย” ก็คือ“มิจฉาทิฎฐิ”ใน
“บุญ”นี้เอง ซึ่ง“นิกาย”นั้นแตกต่างจาก“นानาสังวาส”กันแล้ว

เพราะผู้นี้ยังเข้าใจ“บุญ”ว่า เป็นอาวุชฆากิเลสไม่ได้
แต่เข้าใจว่า เป็น“กุศล”เท่านั้น จึงทำ“กาย”ในนัยยะต่าง ๆ
หรือทำ“กาย”ในประเด็นต่าง ๆ ให้ผิดวิปริตไปจาก“สังฆธรรม
ของพุทธ”ไปเรื่อย ๆ จึงเป็นผู้มีแต่“กุศล”หรือ“อกุศล”แค่นั้น

จะเป็นคนปฏิบัติ“จิต”ให้เป็น“อาวุช”ที่ชื่อ“บุญ”ไม่ได้
กิเลสมันติด“สุข” อวิชชามันงใน“สุข-ทุกข์” จึงต้องมี
“ทุกข์”เพราะยังหลงไหลติดยึดใน“สุข”อยู่ ก็มี“กรรม”ที่
ทรมาณในการแสวงหา“สุข” จึงยังมี“ทุกข์”อยู่ด้วย

การติดยึดเป็น“อุปาทาน” การยัง“อยากเสพสุข”เป็น “ตัณหา”คือ คนผู้ยังมี“อุปาทาน”หรือมี“ตัณหา” ก็คือกิเลสแท้

คนผู้ยังมี“ตัณหา-อุปาทาน”นี้แหละคือ มี“บาป”จริง “บาป”คือ อากาของ“ความโง่” เป็นความไม่ฉลาดที่เป็น“ปัญญา” ยังมีได้แต่“เงือก” มันจึงเป็นความทุกข์อยู่ บาปนี้มันมีอำนาจมีฤทธิ์กระทำกรรมรุนแรงโหดร้ายได้นะ

“บาป”หากสะสมไปจริงเรื่อย ๆ มันจะโง่จนกระทั่งทำ“บาป”ที่เป็นโทษร้ายแรงหนักหนาสาหัสถึงขั้นถึงขีดต่ำ เลวชั้น ๑.ฆ่าแม่ตนเอง ๒.ฆ่าพ่อตนเอง ๓.ฆ่าพระอรหันต์ ๔.ทำร้ายพระพุทธเจ้าถึงขนาดพระบาทห้อเลือด ๕.ทำสงฆ์ให้แตกแยกเป็นฝักเป็นฝ่าย ๕ อย่างนี้นับเป็น“อนันตริยกรรม”

ความชั่วชั้น“อนันตริยกรรม” ๕ อย่างนั้น แบบไหน ก็พอเข้าใจได้ง่าย ว่ามันคือบาป คือชั่ว

แต่ที่“ทำสงฆ์ให้แยกแตกกันเป็นนิกาย เป็นฝัก เป็นฝ่ายคนละอย่างคนละพวก”เท่านั้นเอง นับว่าเป็นความผิดชั่วร้ายแรง ปานกันกับความผิดอื่นๆอีก ๔ ข้อนั้น มันไฉนกัน

ผู้ทำ“สงฆ์”หมู่เดียวให้แตกแยกเป็น“๒ กาย” หรือเรียกด้วยภาษาปฎิเสธว่า “นิกาย” ซึ่ง“นิ”แปลว่า“ไม่” และคำว่า “กาย”ที่อาตมากำลังสาธยายอยู่อย่างสำคัญนี้ ผู้ยังเข้าใจไม่ได้ถ้วนรอบครบครันละเอียดลออพอ ก็รู้จัก

รู้แจ้งรู้จริงถูกต้องต้องแท้ไม่ได้ง่าย ๆ แน่นนอน

ผู้เข้าใจ“กาย”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”เพียงพอ จึงจะสามารถเข้าใจความเป็น“นิกาย”ได้ถูกต้องต้องแท้

“นิกาย”คำนี้ เกิดจากคนที่“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”นี้เอง เริ่มตั้งแต่“ไม่พ้นสักกายทิฏฐิสังโยชน์”ที่เดียว เป็น“เหตุ”หลักให้คนร่วมกัน-พากันทำ“คณะสงฆ์”แตกแยกออกเป็น“นิกาย”สำเร็จ ทั้ง ๆ ที่คนเหล่านั้นไม่มีเจตนา กันด้วยซ้ำที่จะให้เกิด“นิกาย” เพราะรู้ว่า ถ้าใครผู้ใดทำ ให้สงฆ์แตกเป็น“นิกาย”มันเป็น“อนันตริยกรรม”เชียวนะ!

พวกที่“หลับตา”ปฏิบัติจึงคือ ผู้เริ่มทำ“นิกาย”

(๓๖๐) “เหตุ”เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”คำว่า“กาย”เป็นจุดเริ่ม

แต่เพราะเป็นผู้ไม่มีปฏิภาณ“ปัญญา”เพียงพอที่จะ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”นี้แหละ เป็นจุดสำคัญยิ่งยอด

จึงยัง“กำหนดหมาย(สัญญา)”ความเป็น“สงฆ์(หมู่)”อันมี “กาย(หมู่)”ที่“ต่างกัน”ตามภาวะจริงนั้นไม่ถูกต้องต้องแท้

จึงเป็นคนผู้มี“กายต่างกัน”และมี“สัญญาต่างกัน” อยู่ ก็เป็นผู้มี“มิจฉาทิฏฐิ” ตาม“วิญญานฉฐิติ”ข้อที่ ๑ จริง ๆ

ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ในข้อที่ ๑ นี้ จึงเป็นคนผู้“มิจฉาทิฏฐิ” ครอบถ้วนบริบูรณ์ใน“ความไม่รู้(อวิชชา)”อยู่สมบูรณ์แบบ

ผู้“สัมมาทิฏฐิ”ครบสูงสุดจึงจะเป็นผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

“สงฆ์(หมู่บุคคล)”ที่มีทั้ง“กาย(คือ รูปและนาม)อย่างเดียวกัน” และมี “สัญญา(การกำหนดหมายอะไรทั้งหลายต่างๆได้ทุกสภาวะธรรม)อย่างเดียวกัน” ก็ครบตาม“วิญญาณฐิติ”ทั้ง ๔ ข้อต้น

แล้วคนผู้เป็น“อาริยะ”จึงจะกำหนดหมายรู้“อรูปร” ต่อจากนี้ถูกต้องถ่องแท้ตาม“ความจริง”ที่มันมีจริง เป็น “หนึ่งเดียวกัน” ตรงกันหมด จึงจะเป็นอรหันต์ทุกองค์

ส่วนผู้ที่“มิจฉาทิฏฐิ”นั้น เริ่มจาก“กายภายนอก”เขาก็“มิจฉาทิฏฐิ”แล้ว แค่“รูปร”หยาบชั้น“กาม”เขาก็หลงผิด ยังไม่เริ่ม“กาย”ที่เป็นลำดับต้นเลย เขาก็ผิด”ไปตั้งแต่เริ่ม

เช่น ผู้ที่ยัง“หลับตา”ปฏิบัติก็“ปิดตา”ไม่เห็น“กาย ภายนอก”แล้วอยู่ใต้ง ๆ ก็เป็นคน“ไม่มีกาย” จึงคือ ผู้เป็น “นิกาย”กันเห็นได้ง่าย ๆ แล้ว ตื่น ๆ กันอยู่แท้เช่นนี้เอง

เพราะคำว่า “นิกาย”แปลว่า “ไม่มีกาย”ที่เขาทำเอง เขา“หลับตา”ไปแล้ว “กายภายนอกก็ไม่มีแล้ว”

“กาย”นั้นไม่ขาด ๒ ต้องมีพร้อม“ภายนอก-ภายใน” มีแค่“อย่างเดียว”ผิดจากความเป็น“กาย”แล้วนะ!

เริ่มความเป็น“กาย”ผิดลำดับ “มิจฉาทิฏฐิ”ไปแล้ว

ผู้“สัมมาทิฏฐิ”ย่อมมี“ปัญญา”รู้แจ้งเห็นจริงง่าย ๆ

แต่ผู้หลง“มิจฉาทิฏฐิ”ที่ไปเชื่อผิด ๆ แล้วยึดเอา “การหลับตา”ปฏิบัติ จึงได้ชื่อว่า ผู้เป็น“นิกาย”ก็เป็นเดียร- ติยแล้วในตัว คือ ทั้งหลงผิดและทั้งปฏิบัติผิดในความเป็น “กาย” มันก็ได้แต่มีจฉามรรค-มีจฉาผลที่ไม่มี“กาย”ยิ่ง ๆ ขึ้น

หนักขึ้น ๆ หรือยังมี“กาย”ที่เปล่าดายคือไป“โง่”งมงายอยู่
กับ“กาย ๓”ได้แก่ “นิรมาณกาย-สัมภเวสกาย-อภิสสมานกาย”
มันแค่“ในห้วงคิดของตนเฉพาะตนเอง”เพื่อ ๆ พก ๆ ลม ๆ
แล้ง ๆ กันไปอยู่ใน“ภวังค์”ของตนเท่านั้นเองไปตลอดกาล
มันเป็นแค่“สัมภเวสี” ที่ไม่มี“วิญญูญาณฐิติ”อยู่ต่าง ๆ
นั่นคือ คนผู้นี้ จะรู้ก็“ไม่ได้” จะ“มี”ก็“ไม่มี” เมื่อ
“ไม่ได้”จึงไม่มีอะไรจะ“มี” ก็เป็นคนโหมะเต็มเทวบริบูรณ์
คนผู้นี้จึง ๑.“เข้าใจกาย”ผิด และ ๒.“ทำกาย”ก็ผิด
“เหตุ”เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”คำว่า“กาย”นี่เองเป็นจุด
เริ่มต้น

ก็เป็นคน“สูญเปล่า”เป็น“นิกาย”ที่โหมะสนิทสุด ๆ
ทั้ง“รู้”ก็ไม่ได้ และทั้ง“มี”อะไรก็“ไม่มี”สักอย่าง

มันจึง“สูญเปล่า”ที่“เปล่าดาย”ครบ“ภาวะ ๒”จริง ๆ
ฉะนั้นคือ “นิกาย”ที่ผู้ทำ“นิกาย”เองแท้ ๆ แต่ตน
ไม่“รู้”คือ“โง่” และทั้ง“ไม่ได้-ไม่เป็น-ไม่มี”อะไรเลยครบ
“๒ ภาวะ” มัน“อะไรก็ไม่สักอย่าง” ทั้ง“นาม”กับทั้ง“รูป”
หรือทั้ง“โลก”กับทั้ง“อตตะ” ทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต”ทั้ง“ชีวะ”ทั้ง“
ไม่ใช่ชีวะ” ฯลฯ หรือทั้ง“ไม่ว่า”ภาวะ”อันเป็น“เทว”ทุกสภาพ
นั่นคือ “เทวนิยม”ที่ทั้ง“ลึกลับ”ใน“เทว”ด้วย ทั้งไม่มี
“วิธีปฏิบัติที่”ลืมนตา“รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบ”ใน“เทว”ด้วย

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ หรือ“เทวนิยม”ผู้มี“พระเจ้า”ที่
“ลึกลับ”ใน“เทว”อยู่ จึงเป็น“นิกาย”สนิทครบ“ภาวะ ๒”ทั้งนั้น

ทั้งสิ้น ไปกับ“ชีวิต”ที่เกิดมาทั้ง“ไม่รู้”และทั้ง“ไม่มี”อะไรเลย
“กาย”ภายนอก ตนก็ไม่มีรู้ได้ด้วยตนเอง
“กาย”ภายใน ใคร ๆ ก็รู้กับตัวเอง ไม่ได้เลย
เกิดมา“มีชีวิต”แล้วตายไป“สูญเปล่า”แท้ แต่ได้“โง่”
คือ “ไม่รู้”เป็น“อวิชชา”ยิ่ง ๆ หนักหนาสาหัสเพิ่มขึ้น ๆ ใส่
“อาสวะ”ของตนสะสมใน“อัตตา”ของตนติดไปภพหน้าอีก
เริ่มตั้งแต่“กาย”ก็ยัง“มิจฉาทิฏฐิ-อวิชชา”ติดตัวไป

(๓๖๑) ผู้มีสัมมาทิฏฐิใน“กาย”จึงจะหมดสิ้น“อาสวะ”ได้

ดังนั้น คนผู้ใดที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า “กาย”อยู่จริง
ก็จะยังเข้าใจความเป็น“ชีวิต”ไม่ได้จริง จึงจะมี“ความรู้”
ใน“ธรรมนิยาม ๕” ที่มีความเป็น“อตุ”ก็รู้ไม่ได้จริง ทั้ง“ความมี
ชีวิตพืช”ก็รู้ไม่ได้ และ“ความมีชีวิตสัตว์”กระทั่ง“ความมี
ชีวิตของคนก็รู้ไม่ได้จริง จึงจะเป็นผู้“กระทำ(กรรม)”โดยเฉพาะ
“ทำใจในใจ(มนสิการ)”ตาม“กรรมนิยาม”ให้เป็น“ธรรม-
นิยาม”ที่สิ้นอาสวะคือ ดับ“อาสวะ”ให้หมดสิ้นไม่ได้แน่นอน

กาย ก็แปลว่า“หมู่” สงฆ์ ก็แปลว่า“หมู่”ที่มีนัยสำคัญ
แตกต่างกันอยู่อย่างสุขุมละเอียดซับซ้อนยิ่ง

ภาวะของ“สงฆ์”นั้นอันหมายเอา“หมู่ของตัวบุคคล
ที่เป็นนิกบวช”เท่านั้น “สงฆ์”จึงไม่ใช่“ตัวคน”ที่เป็นชาว
พุทธทั้งหลาย

ชาวพุทธทั้งหลายคือ คนที่นับถือ“พุทธศาสนา”

ก็มีชื่อ เท่านั้นที่เป็น“พุทธร่วมกัน” เรียกว่า “พุทธศาสนิกชน”
ความเป็น“กาย”หมายเอาความเป็น“หมู่”ที่เป็น
“องค์ประชุม”กันอยู่”ของส่วนที่มี“รูปภายนอก”กับ“จิตภายใน”
ที่เป็น“สังวาส”คือ“ร่วมกัน” เป็นเครื่องซึ่งบังความเป็น
“หมู่”กันอย่างชัดเจนถูกต้องแก่

ถ้าแม้ใครไต่ยังมี“ปัญญา”ไม่ชัดเจนต้องแก่กันอยู่
เพราะยังสับสน ยังเบลอ ๆ ยัง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ไม่คมแม่นยำ
ถูกต้องแก่ในความเป็น“กาย”ได้ ก็“ดับอาสวะ”ไม่ได้

ผู้ทำ“กาย”ทำ“จิต”นั้น จึงมิได้ทั้ง“ร่วมกัน” ทั้ง“ไม่
ร่วมกัน”มากมายหลากหลายชั้นเชิงซับซ้อนยิ่งนัก

“สังวาส”มี ๕ ประการคือ ๑.“พุทธสังวาส”นั้นเป็น
“พุทธ” ที่มี“กาย”มี“จิต”ร่วมกันหรือไม่ร่วมกันอย่างไร?
๒.“นิกาย”ในศาสนาต่าง ๆ คืออย่างไร? ๓.“สมานสังวาส”ของ
พุทธคือ“กาย”อย่างไร? ๔.“นานาสังวาส”ของพุทธคือ “กาย”
อย่างไร? ๕.“อสังวาส”ของพุทธคือ“กาย” อย่างไร?

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ก็ต้องมี“สัมมาทิฏฐิ”บริบูรณ์ครบ
ถึงขั้น“ปัญญา ๘”สามารถกำหนดรู้“กาย”นี้เอง“ด้วย“สัญญา”
ของตนในขณะที่มี“วิญญานฐิติ”ครบถ้วนทั้ง“วิญญานฐิติ ๗”

“วิญญานฐิติ”คือ คนผู้มี“ที่ตั้งฐิต)”ภาวะ ๒ ของตน
คือ มี“ตากับรูป-หูกับเสียง-จมูกกับกลิ่น-ลิ้นกับรส-โผฏ-
ฐัพพะภายนอกกับภายในจิตสัมผัสกัน”เป็น“กาย”มาตลอด
ภายนอก และ“มานายตนะกับธรรมาตนะ”อันเป็นภายใน

เป็นที่สุดอยู่ใน“ปัจจุบันชาติ(ภพกาล)”นั้นแหละ ๗ โด่ง ๗ โทนโท
ยืนยันกันกับคนผู้อื่นได้ที่เดียว

จึงจะสามารถมี“สัมมาทิฏฐิ”ใน“กายอย่างเดียวกัน”
กับ “สัญญาอย่างเดียวกัน” ตรวจสอบด้วย“วิญญาณฐิติ ๗”
ว่า “หมดสิ้นอาสวะ”แล้วมี“ภาวะ ๒”คือ “กาย”กับ“สัญญา”
ยืนยันได้จริงถึงขั้นผ่าน“กาย”ภายนอกทั้งหมดและผ่าน“จิต”
ทั้งหมด ไปถึง“อรุบ”ที่มีทั้ง“อากาสนัญญาตนะ”คือ“ภาวะ
รูปที่ถูกรู้”เป็นที่สุด กับ“วิญญาณัญญาตนะ”คือ“ภาวะนาม
ตัวเราเองเป็นผู้รู้” และ“อากิณัจญญาตนะ”คือ“ความไม่มี
กิเลสอาสวะเหลือเลยแม้แต่คน้อยในจิตของเรา”

ก็ตั้งรู้ จักรู้ แจ้งรู้จริงด้วย“กาย”ที่ใช้“สัญญา”
เป็นตัวกำหนดรู้รอบถ้วนไปทั่วทั้งหมดได้ว่า “อาสวะ”ดับ
สิ้นแล้วบริบูรณ์ จึงจะ“จบกิจ”ได้สำเร็จ สมบูรณ์จบครบถึง
“อากิณัจญญาตนะ”

(๓๖๒) “กาย”จึงสำคัญสุดๆ ที่จะทำ“อากิณัจญญาตนะ”

ผู้ยังมีจณาทิฏฐิในความเป็น“กาย”นั้นหมดสิทธิ์ที่จะ
บรรลุดุธรรมเป็น“อาริยธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ”ของพุทธ
เพราะจะหมดสิทธิ์ที่จะ“ทำใจในใจ(มนสิโรติ)”ของตน
ให้บรรลุที่สุดถึงขั้น“อากิณัจญญาตนะ”
“อากิณัจญญาตนะ”นี้เป็น“อายตนะ”ขั้นสูงสุดของ

“ฉานวิสัย”ที่ผู้ศึกษาศาสนาพุทธจะต้อง“สัมมาทิฏฐิ”จริง ๆ

จึงจะปฏิบัติให้“สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ”ได้สำเร็จ
ครบถ้วนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“วิญญูญาณฐิติ ๗”

ผู้ไม่“สัมมาทิฏฐิ”คือ “มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ตั้งแต่ความเป็น
“กาย” อันเป็นเบื้องต้นแห่งการเรียนรู้ปฏิบัติธรรมของพุทธ
ผู้นั้นจึงปิดประตูบรรลู่“โลกุตระธรรม”ของพุทธเด็ดขาด

“หลับตา”ปฏิบัติที่มิจฉาทิฏฐิความเป็น“กาย”แล้ว
ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงต้องมี“สักกายทิฏฐิสังโยชน์”
เป็นข้อแรกข้อต้นที่จะต้องมีความรู้-ความเห็น(ทฐิ)หรือ
“ความเข้าใจ(ทฐิ)”ให้“สัมมาทิฏฐิ”ก่อนใดอื่น จึงจะศึกษา
ความเป็นพุทธศาสนาได้สำเร็จมรรคผล

ยิ่งจะเป็นภิกษุหรือผู้บวชเข้ามาเป็นคนที่จะเดินทางไป
ไปบรรลุนิพพานกัน ก็ยิ่งจะต้อง“แยกกาย-แยกจิต”ออก
ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญา”ว่า อย่างไรเป็น“อุตุนิยาม”
อย่างไรเป็น“พีชนิยาม” อย่างไรเป็น“จิตนิยาม” อย่างไร
เป็น“กรรมนิยาม” อย่างไรเป็น“ธรรมนิยาม”กันแท้

ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงให้ศึกษาได้จาก“กรรมฐาน ๕”
ได้แก่ “ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง” ใครจะเรียนรู้จากอวัยวะใด
อวัยวะหนึ่งก็ได้ ใน ๕ นี้ สามารถเรียนรู้“แยกกาย-แยกจิต”
ได้ว่า เมื่อใด“อาการจิต”ของเรามาจะมีอาการเป็น“อุตุนิยาม
(สสาร,พลังงาน)” เมื่อใด“อาการจิต”ของเรามาจะมีอาการเป็น“พีช-
นิยาม(พีช)” เมื่อใด“อาการจิต”ของเรามาจะมีอาการ“จิตนิยาม

(สัตว์) เมื่อใด“อาการจิต”ของเราก็จะมีอาการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ด้วยการกระทำ(กรรมนิยาม) เมื่อใด“อาการจิต”ของเราก็จะมีอาการ“ทรงไว้ให้ตนเองอาศัยอยู่และได้เรียนจนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบบรรลุดุธรรมสัมบูรณ์(ธรรมนิยาม)”

ผู้เรียนรู้ศึกษาปฏิบัติจึงต้องสามารถใช้ความเป็น “กาย” และ“สัญญา” ของตน เรียนรู้กำหนดรู้ได้ว่า ตน สามารถ ทำความเป็น“อาการของอุตุในจิตของตนได้แล้ว-อาการของพืชในจิตของตนได้แล้ว อาการของสัตว์ในจิตของตนได้แล้ว” และสามารถแยกความเป็น“สัตว์”ต่างๆ เป็น“มนุษย์”ต่างๆ เป็น“เทวดา”ต่างๆได้ด้วยกรรมของตน” ที่สุดสามารถ“ทำใจในใจของตน”ให้เลิกจาก“ความทรงไว้” จากความเป็น“สัตว์”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ” ที่เป็น“โลกียธรรม”ให้ เปลี่ยนมามี“ความทรงไว้”ที่เป็น“โลกุตรธรรมสำเร็จได้ สัมบูรณ์”ตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์

ผู้“สัมมาทิฏฐิ” ครบเต็มร้อย จึงปฏิบัติเรียนรู้“กาย” ด้วย“สัญญา”ครบถ้วน ตาม“วิญญาณฐิติ ๗”

และจบกันลงที่“อากิญจัญญายตนะ”ได้แล้ว ไม่ต้อง ไปทำ“เนวสัญญานาสัญญายตนะ”

ส่วนผู้“ไม่สัมมาทิฏฐิ”เต็มร้อยในความเป็น“กาย” จึงยังต้องมีการปฏิบัติกันจนครบ“อนุปฺพวิหาร ๙” ซึ่งใน“อนุปฺพวิหาร ๙”นั้นมี“เนวสัญญานาสัญญายตนะ” ข้อที่ ๘

ผู้ไม่“สัมมาทิฐิ”ใน“กาย”เต็มร้อยนั้นจะใช้“สัตถุญา”
ตรวจสอบ“ภูมิ”ของความเป็น“สัตตาวาส ๙”ด้วย“วิญญาณ
ฐิติ ๗” แล้วจบกันที่“อากิญจัญญายตนะ”ไม่ได้

“กาย”จึงสำคัญสุด ๆ ที่จะต้องมี“สัมมาทิฐิ”อย่าง
บริบูรณ์จริง ๆ จึงสามารถเป็นผู้มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“วิโมกข์ ๘”ก็ดี หรือ“อนุปุปพวิหาร ๙”ก็ดี โดยเฉพาะ
“สัตตาวาส ๙”ได้แก่ ภาวะที่ไม่ต้องมี“เนวสัตถุญานาสัตถุ-
ญายตนะ” ด้วยการใช้“วิญญาณฐิติ ๗”ตรวจสอบ “ภูมิสัตถ์
ทางจิต(โอบาติกัสถ์)”ทั้งของตนและของคนอื่นได้เสร็จจบกันที่
“อากิญจัญญายตนะ”

นักศึกษาปฏิบัติทุกคนจึงต้องมี“สัมมาทิฐิ”ในความ
เป็น“กาย”สำคัญสุด ๆ ด้วยประการฉะนี้

(๓๖๓) คำว่า “สังวาส”ใน“พุทธศาสนา”นั้นสำคัญยิ่ง

คนผู้มี“สัมมาทิฐิ”เต็มร้อยในความเป็น“กาย”
เท่านั้นที่ปฏิบัติการตรวจสอบ“ความเป็นสัตถ์ทางจิตทั้ง
๙ ภูมิ”ได้ ด้วย“วิญญาณฐิติ ๗”แล้วก็“จบกิจ”สัมบูรณ์

ดังนั้น คนผู้หลงผิดไป“หลับตา”ปฏิบัติกันนั้น เมื่อ
ไม่มี“กาย”ภายนอก จึงปฏิบัติจบลงกันที่“วิญญาณฐิติ ๗”
ด้วย“อากิญจัญญายตนะ”ไม่ได้เลยเด็ดขาด

“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นเดี๋ยวลีภัยกันทั้งนั้น เพราะ
ปฏิบัติเช่นเดียวกับอาหารดาบส-อุทกดาบส ชัดเจนนะ!

เมื่อ“มิจฉาทิฏฐิ”ก็ปฏิบัติได้ผลเป็น“ฌาน”ที่เป็นแบบ
“มิจฉาฌาน” ได้ผลเป็น“สมาธิ”แบบ“มิจฉาสมาธิ”กัน
อยู่ ตามเดียรถีย์ดาบสทั้ง ๒ นั้น ที่ไม่มี“กาย”ภายนอก
เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติ มันไม่มี“กายภายนอก” มันก็ทำ
“ฌานวิสัย”ที่จะ“จบ”ลงที่“อาภิญัจญฺญายตนะ”ไม่ได้เด็ดขาด
เพราะไม่มี“กาย”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ปฏิบัติกันตั้งแต่
เบื้องต้นกันไปแล้ว ทำความเข้าใจดี ๆ เกิดผู้“หลับตา”ทั้งหลาย
เอ๋ย!

“ฌานวิสัย”ของพุทธนั้น ทั้ง“รูปฌาน”และ“อรูปฌาน”
ล้วน“ลิมตา”ปฏิบัติ และบรรลุนิพพานในภาวะของ“การลิมตา”
อยู่ทั้งนั้น จะไม่ใช่“ฌาน”ในภาวะที่“หลับตา”กันเลย

ดังนั้น “วิญญาณฐิติ ๗”ข้อที่ ๒ ที่ว่า “กายต่างกัน”
และ“สัญญาอย่างเดียวกัน”นั้น จึงมีอยู่แค่“สัญญาอย่างเดียว
กัน” คือ กำหนดกันว่า ไม่มี“นิวรรณ์ ๕” แล้วต่างก็ทำให้จิตตน
“ไม่มีนิวรรณ์ ๕”กันได้ทั้งผู้มิจฉาทิฏฐิ และทั้งผู้สัมมาทิฏฐิ

แต่ผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ “กาย”ของผู้“หลับตา”ปฏิบัติ
นั้น“ไม่มี” เพราะไปปฏิบัติ“หลับตา”มันก็ไม่มี“กาย”ภายนอก
จะนี่เอง ที่“มิจฉาทิฏฐิ”กับ“สัมมาทิฏฐิ”ที่ต่างกันแท้
นั่นคือ คนผู้“มิจฉาทิฏฐิ”นั้น“หลับตา”ไม่มี“กาย”
แต่ผู้“สัมมาทิฏฐิ”นั้น“ลิมตา” มี“กาย”ครบทวาร ๖
ก็ชัดเจนในความเป็นจริงอยู่ง่าย ๆ โต้ง ๆ โทนโท
ความเป็น“พุทธศาสนา”ก็คือ คนที่ถือว่า ผู้นับถือ

ศาสนาพุทธ ที่มี“สมมุติ”กันไว้แล้วในโลก จะเพียงแค่ว่าตาม คำว่า “พุทธ” อยู่ในยุคนั้นๆ พุทธแต่ปากหรือตามทะเบียน หรือตามตระกูลนับถือตกทอดกันมา หรือตามจารีตประเพณี ซึ่งจะยึดถือปฏิบัติมากน้อยเท่าใด ผิดก็ตาม ถูกก็ตาม ได้ ผลโลกียธรรมเท่านั้นหรือได้ผลโลกุตระธรรมก็ตาม จะได้ มรรคได้ผลมากหรือน้อยก็ตาม ก็นับว่า เป็น“พุทธ”มันก็ พุทธๆ กันไป ต่างก็ยึดถือ“พุทธ”ทั้งนั้นๆ “ร่วมกัน”ไป ภาษา ว่าสังวาส

แต่“สภาวะจริง”จริง ๆ นั้น ในยุคนี้มันแตกแยกกัน ออกไปต่างคน-ต่างหมู่-ต่างนิกาย มากมายเหลือเกิน

ซึ่งมีรายละเอียดที่พากันหลงผิดปรุงแต่งให้เลอะเทอะ ออกไปนอกศาสนาพุทธกันจริง ๆ อาตมาก็ขอสาธยาย “ความจริง”ออกมาศึกษากัน เท่าที่อาตมาจะมีภูมิก็แล้วกัน ด้วยใจที่บริสุทธิ์จริงที่สุด ไม่มีความหวังร้ายใดๆ

“พุทธสังวาส”ประเด็นแรกคือแค่คำว่า“พุทธ”เท่านั้น ก็ต้อง“สัญญา”ให้แน่นมั่น ด้วยถือว่า ตัวเองเป็น “พุทธ”ใครมี “สัญญา”ตามภาษาคำว่า“พุทธ” แล้วก็“ร่วมได้แต่แค่ภาษา” เฉพาะที่เขายึดอยู่โดดเดี่ยวคนเดียว “กาย”จึงต่างกัน และ “สัญญา”แน่นอนต่างกัน”กับใครใคร่อื่นในโลกไปทั้งหมด

เขาผู้นี้จึงเป็น“พุทธ”ที่“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น “พุทธ”ไปจากคนใดในโลกแต่ผู้เดียว แทบจะเรียกว่า“ร่วม” ไม่ได้เลย แต่เขาเองคนเดียวที่เขาสมมุติตัวเองว่า “พุทธ”

ตาม“สัญญา”ของเขาคนเดียว ส่วน“กาย”เขาไม่ได้
“ร่วม”เป็น“กายอย่างเดียวกัน”กับชาวพุทธคนใดเลย

โดยเฉพาะต้องขออภัยอย่างยิ่ง ต่อทั้งกลุ่มพุทธ
กระแสหลัก ทั้งส่วนตัวของผู้ที่อาตมาได้ระบุนามว่าผิด
เช่นนั้นเช่นนี้ ซึ่งก็เพื่อเป็นการบ่งบอกถึงความมีจริงเป็น
จริงนั่นเอง มิได้เกลียดชัง หรือต้องการข่มแต่อย่างใดเลย
แค่เพื่ออ้างอิงว่า นี่คือ“ความเกิดจริงมีจริงในยุคในกาล”กัน
จริง ๆ เท่านั้น เพื่อประกอบยืนยัน“ว่า”จริง ๆ แท้ ๆ”

“สังวาส”ข้อ ๑ “พุทธสังวาส”คือ ผู้กำหนดกันว่า เป็น
“พุทธร่วมกัน”ที่นับเอาภาษาคำว่า “พุทธ”เป็น“ภาษาร่วม”

แต่แท้ ๆ นั้นยังเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”ต่างมี“สภาวะธรรม”
แยกกันไปแตกต่างกัน มีรายละเอียดลึกซึ้งอีกมากมาย

“พุทธสังวาส” ประเด็นแรก คือ “ความเป็นพุทธร่วม
กัน”ของ“คนผู้สมมุติกันขึ้น” ถือว่า“พุทธ” เป็นคำกลาง ๆ

แต่ตนเองมี“กายต่างกัน”และมี“สัญญาต่างกัน”
อยู่แท้ คนผู้เป็นเช่นนี้ คือ ผู้“กำหนดหมายแตกต่างกัน”
กับคนทั้งหลายไปหมด แต่เขาสำคัญตนว่า“เป็นพุทธ”อยู่
ทว่าคนผู้นี้มี“สัญญา”ยังมี“มิจฉาทิฏฐิ”แท้ แต่เขาไม่รู้ตัวเอง
ว่า เขาเป็นผู้“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่จริง ๆ แม้จะมีผู้รู้จริงเป็น
“สัตตบุรุษ”แท้ ๆ บอกเขาตรง ๆ เขาก็ยังยึดทิฏฐิตนเองอยู่
ด้วยอวิชชา เขาก็ยังไม่สามารถรู้จักู้แจ้งรู้จริงสาระแท้

เพราะ“กาย”เขาก็ยัง“มิจฉาทิฏฐิ” และ“สัญญา” เขา

ก็ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”หรือ“วิปลาส”อยู่

คนผู้นี้จึงคือ คนผู้ถือตนเองเป็นใหญ่เต็ม“อัตตา”
อยู่ในโลก เขาจะไม่เชื่อใคร ไม่ยอมใคร เขายก“ตัวเอง”
เท่านั้นว่าเป็น“พุทธ”ที่ถูกต้องที่สุด ใครอื่นทั้งหลายไม่ว่าใคร
ทั้งหมดก็ไม่มีใครจะเป็น“พุทธ”ถูกต้องถ่องแท้เทียบเขาได้

ดังนั้นความเป็น“กาย”ของเขาก็แตกต่างกันกับผู้อื่น
และ“สัญญา”ของเขาก็แตกต่างกันกับผู้อื่นอยู่แท้!

“พุทธสังวาส”ของคนผู้นี้จึงได้แก่ ผู้มี“กายต่างกัน-
สัญญาต่างกัน”กับชาวพุทธทุก ๆ คนแน่นอน เขาผู้เดียว
เท่านั้นที่ถูกต้องถ่องแท้ นอกนั้นในโลกไม่มีใครเลยที่จะ
มี“ความถูกต้อง”เท่าเขา เขามีแต่คำพูดว่า“พุทธ”ที่ร่วม

เขาจึง“ร่วมกัน”แค่ภาษาคำว่า“พุทธ”เท่านั้นเฉพาะตัว
เขาเองคนเดียวได้แต่ไม่มีใครสักคน ที่มี“กาย”เหมือนเขา
และ“สัญญา”เหมือนเขา “กายของเขา”ไม่เหมือนใคร และ
“สัญญาของเขา”ก็ไม่เหมือนใครใดสักคนในโลก

นั่นคือ เขาจะเห็นในความเป็น“สัตว์นรก”ก็ตี
ความเป็น“มนุษย์”ก็ตี ความเป็น“เทวดา”ก็ตี แตกต่างจาก
คนใดใครอื่นไปทั้งหมดในโลก

ซึ่งความเป็น“กาย”ของผู้ที่นับว่า“พุทธสังวาส”ข้อ ๑
นี้แตกต่างกันไปได้สารพัด แตกต่างกันไปเดี่ยว ๆ โดด ๆ ดังที่
กล่าวผ่านมานั้นเป็นคนผู้“มิจฉาทิฏฐิ”หนักร้ายสุดร้าย

(๓๖๔) ผู้“ปาราชิก”นั้นไม่มี“สังวาส”ใน“ศาสนาพุทธ”
ที่นี้มาสาธยาย“สังวาส”ละเอียด ๆ ครบ ๆ ชัด ๆ เจน ๆ
ได้เกริ่นถึงความเป็น“พุทธสังวาส”มาแล้วนิดหน่อย
นั้น เป็นขั้นต้น

ซึ่ง“สังวาส”แตกต่างกันขั้นต่อมาก็คือ “นิกาย” และ
ที่แตกต่างกันเป็น“นานาสังวาส” ที่ต้อง“ลงพรหมทัณฑ์”
และ“สมานสังวาส”

ยกเว้นคนผู้ทำตนเป็น“อสังวาส”คือ ผู้ที่“ปาราชิก”
ไปด้วยตนเองเท่านั้น ที่ไม่นับว่าเป็น“พุทธสังวาส”แล้ว ทั้ง
“กาย”ทั้ง“สัญญา”ในชาตินี้ไปทั้งชาติ ซึ่งชาวพุทธทุกคน
ต้องตัดขาดกับ“สมิ(คนผู้ปาราชิก)” ไม่นับเป็น“พุทธ” ชาวพุทธ
ต้อง“ปิดตาย”เด็ดขาดที่จะให้“ความรู้อันเป็นพุทธ”แก่“สมิ”
คือ ผู้“ปาราชิก”ไปแล้วทุกคน ตลอดชาตินี้ที่“สมิ”มีชีวิตอยู่

“อสังวาส”นี้โทษหนักสุดแล้ว หนักที่สุดแห่งที่สุด
คือ หนักยิ่งกว่าคนผู้มีโทษถูกลงพรหมทัณฑ์และอัปเปหิ

ใน“พุทธสังวาส”นับเอา“ผู้ถูกลงพรหมทัณฑ์”เป็นที่
สุดในคนที่ยังชื่อว่า “พุทธ”

ดังนั้น ผู้ที่ถูกฆ่าทิ้งไปจาก“พุทธสังวาส” คือ“สมิ”ผู้
“อสังวาส”ที่ทำ“ปาราชิก”ทุกคนเท่ากับตายไปจากพุทธ
ทั้งชาติ แม้สมิจะยังมีชีวิตอยู่ ก็ต้องปฏิบัติกับสมิเช่น“ผี”ที่
“คน”ไม่พึงเข้าใกล้“ผี”เด็ดขาด ชาวพุทธต้องปฏิบัติกับ“สมิ”
ฉะนี้ทีเดียว

คนผู้มีโทษถูกลง“พรหมทัณฑ์” คือ ผู้มีความผิดถึงขั้นถูก“คว่ำบาตร” เป็นผู้ที่เพื่อนพรหมจรรย์ทุกคนห้ามบอกห้ามสอนเขาผู้นี้ ปล่อยเขาตามยถากรรมของเขา

หรือแม้อัปเปหิ ก็คือ ผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากหมู่สงฆ์เท่านั้น การคบหาสมาคมเกี่ยวเนื่องใน“ธรรมะ”ยังทำได้

ส่วน“ผู้ปาราชิก”นั้นร้ายแรงหนักสุด ๆ ยิ่งกว่า“ผู้ถูกลงพรหมทัณฑ์” จึงเป็นเรื่องน่ากลัวสุด ๆ แห่งที่สุดของพุทธ

แต่ความเลื่อมของชาวพุทธทุกวันนี้ได้ปฏิบัติกับ“สมี”ผู้“ปาราชิก”ย่อหย่อนกันหนักหนาสาหัส จนเป็นการเสียหายร้ายแรงทำลายศาสนาพุทธกันไม่เหลือเชื้อดีแล้ว

เพราะทุกวันนี้ชาวพุทธไม่เข้าใจว่า โทษ“ปาราชิก”เป็น“โทษร้ายแรง”สุดร้ายนั้นอย่างไรที่ถูกต้องแก่กันแล้ว จึงไม่มีใครเกรงกลัวโทษ“ปาราชิก”กันอย่างที่ควรจะเป็น

ทั้ง ๆ ที่โทษ“ปาราชิก”นั้นคือ คนผู้“ฆ่าตัวตาย”ไปจากศาสนาพุทธแล้วทั้งชาติในชาตินี้ ซึ่งชาวพุทธทุกคนจะต้องปฏิบัติกับ“สมี”เท่ากับ“คนตาย”ที่เป็น“ผี” ถ้า“สมี”ปรากฏตัวเข้ามาในหมู่คน ทุกคนก็จะต้องระวังอย่างยิ่งในเรื่อง“ธรรมะ”

แต่ทุกวันนี้วงการพุทธยังคลุกคลี“สมี”เกี่ยวข้องกับชาวพุทธ แม้แต่ให้“สมี”ทำหน้าที่ร่วมประเพณีอยู่ในวงการสงฆ์ด้วยซ้ำ จึงเป็นความเสียหายร้ายแรง เป็น“การเนาในหมักหมม”กันสุด ๆ แล้วในศาสนาพุทธ คนผู้

“ตายเนาแล้ว”ยัง“เอามาร่วมเนาปะปนอยู่กับคนเป็นๆ”

“คนเป็นๆ”ก็ช่างอะไร“ไม่รู้ของเนา”เอาเลยจริง

ความว่า “ความหมักหมมเนาใน”นี่เป็นคำตรัสของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสถึง“ความไม่สะอาดของผู้อาบัติ”ที่คนผู้นี้คือ“คนเนา” ดังนั้นหากยังยอมให้สมิคลุกคลีกับคนมันก็“หมักหมมเป็นของเนา”กันไปใหญ่ เอา“ผีเนา”ที่เป็น“ปาราชิก”มาคลุกคลีอยู่นี้ มันจะ“เนาเหม็น”ขนาดไหนล่ะ?!

ซึ่งชาวพุทธทั้งหลายต้องเข้มงวดอย่างเด็ดขาดในข้อนี้ นั่นคือ ต้อง“อย่าให้‘สมี’แต่ละตนได้รับความรู้ที่เป็นพุทธศาสตร์”กันอีกเหมือนคนที่ตายจากกันไปเลยเป็น“ผีเนา”แล้วจริงๆ ผู้“ปาราชิก”จึงเป็นผู้ห้าม“สังวาส”เด็ดขาด

หนักหนาสาหัสกันปานนั้น คือ โทษ“ปาราชิก”

ความเป็น“สังวาส”เริ่มข้อแรก ก็ละเอียดยิ่งๆ ยากที่จะรู้ตามได้แล้ว ตั้งแต่ความเป็น“สัญญา” ยิ่งความเป็น“กาย”ก็ยิ่ง“ลึกล้ำ”

ดูๆเดียวกับ“พระเจ้า”ของชาว“เทวนิยม”ที่ปานนี้ก็ยิ่ง“ลึกลับ”อยู่ ยังไม่มีใคร“สัมผัส”ได้ด้วย“กาย”เลย แต่ชาวเทวนิยมต่างก็“ร่วม”กันนับถือว่า “มี”กันอยู่แบบ“อภิสสมาณกาย”คือ “กาย”ที่ไม่มีกายกันเลยจริงๆ ลมๆ แล้งๆ แท้ๆ

แต่ต่างคนต่างเนรมิตเอาของตนๆ แต่ผู้เดียว มีของตนแต่ผู้เดียว ชื่อว่า “นิรมาณกาย”

ก็พากันหลงสมมุติกันว่า “มีกายพระเจ้า”ที่“ร่วมกัน”
เป็น“สัมโภคกาย” ทั้ง ๆ ที่“พระเจ้า”ไม่มี“กาย”เลย

“เทวนิยม”ทั้งหลายทั้งหมดจึงจมมอยู่กันไปกับ
ลม ๆ แล้ง ๆ กันอยู่ตลอดกาล

แม้“สัญญา”ก็ต่างกันไปของใครของมัน ไม่เคย
มีใครสัก“๑ คน”แม้แต่“พระศาสดาที่เป็นพระบุตร”แท้ ๆ
ก็ไม่เคยเห็นหรือไม่เคยสัมผัส“กายพระเจ้า”

และแต่ละ“พระเจ้า”ของแต่ละ“ศาสดา”ของศาสนา
แต่ละศาสนาที่เป็น“เทวนิยม”ทั้งหลาย ต่างศาสดาต่างก็มี
แต่“สัญญา”ของตน ๆ ไม่มี“สัญญา”อย่างเดียวกัน”เลย

แต่ชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายมากมายในโลกนั้นก็ยังมี
มี“สัญญา”ร่วมกันอยู่แน่นมันสนิทใจ ว่า มี“พระเจ้า”กันทุก
ศาสนาจริง ๆ จัง ๆ

แต่“สัญญา”ของแต่ละศาสดาในแต่ละศาสนา
และทั้งศาสนิกชนแต่ละคนต่างก็มี“สัญญาต่างกัน”ไปทั้งนั้น
ไม่ตรงกันเลยสักคน ไม่ว่าแต่ละศาสดา แต่ละศาสนิกชน

(๓๖๕) “ปาราชิก”นั้น“อสังวาส”ซับซ้อนเชิงซ้อนที่ ลึกซึ้ง

คล้ายกันกับชาวพุทธ ผู้“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในโทษ
ภัยร้ายแรงของความเป็น“ปาราชิก” ซึ่ง“ลึกล้ำ”มากยิ่งขึ้นเรื่อง
นี้ภิกษุผู้ทำตน“ปาราชิก”ไปนั้นร้ายแรงเท่ากับ“ผู้นั้น”ตายไป

จากศาสนาพุทธ”ในชาตินั้น ๆ กันเลยทีเดียว

ชาวพุทธทุกคนจะต้องไม่โอภาปราศรัยหรือไม่ทำ
ไม่พูด“ธรรมะ”กับ“สมิ”คนผู้ปาราชิกนี้กันเลย ถือว่า“สมิ”ผู้นี้
เป็น“ผี”ที่น่าเกลียดน่ากลัวสุดๆ นับเป็นซาก“ศพ”ของคนที่
ตายไปแล้วจาก“ศาสนาพุทธ” ในชาตินี้ และชาวพุทธทุก
คนจะต้องช่วยกันกีดกันไม่ให้“สมิ”ผู้มีโทษหนักสาหัสที่สุด
ในความผิดของ“ภิกษุของศาสนาพุทธ”ผู้นี้ได้รับ“พุทธธรรม”
จากใคร ๆ อีก ปิดกั้น“ธรรมะ”แก่สมิกันเด็ดขาด

แม้จะอยู่ในร่างฆราวาสแล้ว ฆราวาสด้วยกันก็ต้อง
กีดกันกันเด็ดขาด ไม่ให้ได้รับ“ความรู้ที่เป็นพุทธศาสตร์”
ไม่ว่าในแบบใด ๆ อีกเลยตลอดชาติของสมิผู้นี้ จนกว่า“สมิ
ผู้นี้”จะตายไปจากโลกชาตินี้

โทษ“ปาราชิก”นี้ มั่นหนักร้ายที่สุดแห่งที่สุดใน
ความเป็น“ภิกษุของพุทธ” หนักร้ายแรงสุดยิ่งกว่า“ถูกลง
พรหมทัณฑ์(ถูกคว่ำบาตร)” หรือ“ถูกขับออกไปจากหมู่สงฆ์
(อัปเมห)”กันทีเดียว

โทษ“ถูกลงพรหมทัณฑ์”นั่นคือ ชาวพุทธทุกคน
ต้องคว่ำบาตรเขาผู้นั้น ต้องไม่พูดไม่จากับคนผู้นี้ เหมือน
กับไม่มีคนผู้นี้อยู่ในสังคม ไม่บอกไม่สอนธรรมะแก่บุคคล
ผู้“ถูกลงพรหมทัณฑ์”นี้ ปล່อยให้เขาเป็นหมาหัวเน่าไป จนกว่า
คนผู้นี้จะแก้ไขปรับปรุงตนเองดีขึ้นจนกระทั่งหมู่สงฆ์ยอมรับ
ว่าเขาดีขึ้นเพียงพอแล้ว หมู่สงฆ์จึงจะยกโทษอภัยให้แก่เขา

จึงจะรับผู้ผิดนี้กลับเข้าสู่หมู่เป็นภิกษุผู้บริสุทธิ์ปกติกันใหม่
แต่โทษผู้ทำตน“ปาราชิก”นั้นเป็นโทษที่ร้ายแรงเลว
ต่ำสุด ๆ ไม่มีโทษใดจะร้ายจะเลวยิ่งกว่าอีกแล้ว โทษนั้นจึง
เป็นโทษร้ายสุด ๆ เท่ากับเขาได้ฆ่าตัวตายไปแล้วในชาตินี้
จากพุทธศาสนา ชาวพุทธทุกคนต้องตัดขาดเด็ดขาด ไม่ให้
คนผู้ปาราชิกเข้ามาร่วมธรรมะใดของ“ศาสนาพุทธ”ไป
ทั้งชาติ

คนผู้“ปาราชิก”คือ คนผู้“อสังวาส” เป็นผู้ร่วมใด ๆ
กับ“ความเป็นพุทธธรรม”ไม่ได้ไปตลอดทั้งชาตินี้

สมิจึงเป็นแค่คนทั่วไปอยู่ในโลกนี้เท่านั้น ไม่ใช่พุทธ
คนผู้ปาราชิกชื่อว่า เป็น“คน”ที่ชาวพุทธสมควรวาสทั่วไปก็
ต้องตัดขาดเขาจากธรรมะที่เป็น“พุทธ”ตลอดชีวิตด้วย ไม่ใช่
แค่คนผู้นี้“บวช”ไม่ได้เท่านั้น “สมิ”หรือคนผู้ปาราชิกไปแล้วจะ
ร่วมกรรมกรงานจารีตประเพณีของศาสนาพุทธใด ๆ ไม่ได้

ส่วนเรื่องความเป็นอยู่เป็นคนมีชีวิตที่ไม่เกี่ยวกับ
ศาสนาพุทธหรือเกี่ยวกับ“พุทธธรรม”นั้น ก็แล้วแต่ที่จะ
คบหากัน แต่ละคนที่จะคบค้าสมาคมกันไปตามควร

ซึ่งความรู้ใน“ธรรมวินัย”ประเด็นที่อาตมากล่าวมาแล้ว
นี้ ทุกวันนี้ชาวพุทธไม่มีแล้ว ต่างหย่อนยานกันไปหมดแล้ว
สมิก็คลุกคลีกันกับทุก ๆ กรณีในวงการพุทธศาสนา ยกเว้น
“บวชไม่ได้”เท่านั้น มันจึงยิ่งกว่า“ของเน่า” ที่หมักหมม
เน่าเฟะกันหนักหนาสาหัสร้ายกาจสุด ๆ แล้ว

ชาวพุทธจึงไม่กลัวความผิดที่เป็น“ปาราชิก”ตาม
ธรรมวินัยแท้จริงของพระพุทเจ้ากันแล้วทุกวันนี้

คนผู้จะสามารถที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น
“อสังวาส”หรือ“ปาราชิก”นั้นจึงยากสุดยากยิ่งจริง ๆ แท้ ๆ

(๓๖๖) “ความซับซ้อนที่หมุนรอบเชิงซ้อน”ของ “สังวาส”

ชาวพุทธที่ไม่รู้“โทษภัย”ตามที่พระพุทเจ้าทรงตัดทิ้ง
“สมี”ออกไปเป็นคนผู้“อสังวาส” จึงเหมือนกับความรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“พระเจ้า”ที่“หลุดตนอยู่” จึง“ลึกลับ”
ซับซ้อนของชาวเทวนิยมทั้งหลาย

แค่“ตนเอง”พระศาสดาทั้งหลาย ก็ไม่รู้จักแล้ว

นั่นคือ “พระศาสดาของเทวนิยม”ยัง“ไม่รู้ตนเอง”ว่า
ที่จริงนั้น “ตนเองนั้นแลคือเจ้าของความรู้-ความจริง”ที่ตนเอง
ได้สะสมมาเองแต่ละชาติมากมายนับไม่ถ้วนกว่าจะมี
“ความรู้-ความจริง”เท่าที่ตนมีมาประกาศความเป็น“ศาสดา”
องค์หนึ่งขึ้นในโลก เพราะพระศาสดาทุกองค์ยังไม่รู้จัก
“อัตตา” ไม่รู้จัก“กรรมวิบาก”ของตนเอง

จึงเท่ากับ“พระศาสดา”ยัง“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความรู้-
ความจริง”ที่ตนมีแล้วว่าเป็น“ของตน” จึงยัง“ไม่รู้”ตนอยู่ว่า
“ความรู้-ความจริง”ที่ตนนำมาเผยแพร่สั่งสอนผู้นั้น
เป็นของ“ของตน” ยัง“หลงผิด”ว่าเป็นของ“พระเจ้า”ที่ลึกลับ

“ความลึกกลับ”นี้คือ “สังวาส”ชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็น“ความร่วมมือกันอยู่”ของ“พระศาสดากับพระเจ้า”ที่“พระศาสดา”เองยัง“ไม่รู้จริง” ยัง“อวิชชา”ใน“ความจริง”นี้ซึ่งเป็น“ความร่วมมือกันอยู่หนึ่งเดียวกัน”แท้ ๆ เป็น“สังวาส”กันจริง ๆ

ซึ่ง“พระเจ้า”กลายมาซับซ้อนกับ“พระศาสดา”อันเป็น “เจ้าของความรู้-ความจริง”ของตนเองแท้ ๆ แต่“พระศาสดาเอง”กลับ“ไม่รู้ตนเองของตนเอง”

มันจึงเป็น“ความซับซ้อนที่หมุนรอบเชิงซ้อน”จนกระทั่งความเป็น“๑ เดียว”กันแท้ ๆ แต่หลงลึกกลับว่า มี“๒” คือ มี“พระเจ้า”กับมี“พระศาสดา”

“อวิชชา”คือ พระศาสดาไม่รู้จริง ๆ ว่า “พระเจ้านี้คือตัวพระศาสดาเอง”นั่นเอง ที่ตนเองสะสมสัมภารวิบาก “ความรู้-ความจริง”ของตนเองมานับชาติ จึงมี“ความรู้-ความจริง”นี้มาประกาศแก่มนุษย์ในโลก

แต่“พระศาสดาเอง”ไม่รู้จ้จู้แจ้ง“ความจริง”นี้

เพราะ“พระศาสดาเทวนิยม”ยังไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จ้จู้แจ้งรู้จริง“ตนเอง” ทั้ง ๆ ที่“ตนเอง”ก็คือ“พระเจ้า”ของตนเองนั่นเอง“ร่วมกัน”เป็น“สังวาส”เดียวกันแท้ ๆ

เริ่ม“สังวาส”ใน“พุทธศาสนา”ข้อแรกก็ละเอียดย่นักแล้ว แต่ชาว“เทวนิยม”ที่หลากหลายมากมายในโลกจึงไม่มี “ปัญญา”ที่จะรู้จ้จู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“๑” เป็น“๐”กัน ก็เพราะคำว่า “กาย”นี้เองที่แต่ละคนต่างก็จะมี“กาย

ต่างกัน”มี“สัญญาต่างกัน” หรือมี“สัญญาอย่างเดียวกัน” ก็
นับเอา“สัมมาทิฏฐิ”กับ“มิจฉาทิฏฐิ”เป็นตัวตัดสินกัน“สูงสุด”
ตรวจสอบกันได้ด้วย“วิญญาณฐิติ ๗”นี้แล ทั้ง“ต้น-กลาง-
ปลาย”จนครบจบที่สุด

ว่า ที่สุด จะเป็น“สังวาส”ชนิดไหนกันแน่?

หรือจะเป็น“เพศ”ก็แบ่งกันเป็น“๒” เป็นต้นว่า
เพศหญิง เพศชาย แต่ก็คือ คนนั่นเอง“ร่วมกัน”อยู่ แต่มีเพศ
ซึ่งมี“ความซับซ้อนหมุนรอบเชิงซ้อน(คัมภีรวิภาโส, ปฐิ-
นิสสัคคะ)”ของความเป็น“สังวาส”ที่ต้องศึกษาพิจารณากัน
อย่างพินิจละเอียดลออสุดสำคัญยิ่งยอดจริง ๆ

(๓๖๗) ผู้ทำ“นานาสังวาส”ด้วย“ความรู้”ตามธรรม- วินัยของพระพุทธเจ้านั้นไม่บาป

“ชาวพุทธ”ที่“ไม่สงสัยในความลึกลับแล้ว”แกมยัง
ชัดเจนชัดแจ้งรู้จักจริงในความเป็น“๒”ที่ซับซ้อนกันอยู่
ร่วมกันเป็น“๑”ของความเป็น“พระเจ้า”กับ“พระศาสดา”
และความเป็น“๒”ที่“พระศาสดา”ไม่รู้ว่า เป็น“๑”เดียวกันกับ
“พระเจ้า”กันจริง ๆ แท้ ๆ สัมบูรณ์ยิ่งตรงไหน? อย่างไร?

“พุทธ”กับ“เทวนิยม”จึงยังมีความแตกต่างกันจริง ๆ
นั่นคือ “ชาวเทวนิยม”ลัวนก็ยัง“ลึกลับอยู่”กับความเป็น
“พระเจ้า”ของเขาเอง ยังไม่สามารถแยกแยะ“ภาวะ ๒”และ
รวมลงเป็น“ภาวะ ๑”อย่างไร ยิ่งที่สุดถึงขั้น“๐”นั้นรู้ไม่ได้แน่

ในโลกจึงยังแยกกันเป็น“๒ ศาสนา”เด็ดขาดไปตาม
ธรรมชาติแท้ คือศาสนา“เทวนิยม” กับศาสนา“พุทธ”

ชาว“เทวนิยม”นั้นมีมากมายหลากหลายศาสนาที่
แก่งแย่งกันเก่ง แข่งกันสูงส่งอยู่ในแต่ละยุคกาล เพราะเขา
ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบกันได้โดยมาตลอดกาล จึงยังมีมาก
หลากหลายศาสนาและยังแยกกันเป็นหลายศาสนา

ส่วนชาว“พุทธ”นั้นไม่แยกศาสนา มีก็เพียงแค่ศาสนา
เดียวเท่านั้น ไม่แข่งกันเลยในแต่ละยุคกาล จะมีก็เกิด
“นิกาย”และหรือ“นานาสังวาส”เท่านั้นเอง

คนผู้มีจิตปฏิภาณก็ยึดความเป็น“นิกาย” ส่วนผู้สัมมา-
ปฏิภาณก็เข้าใจคนที่เขายึดนิกาย” จึงมีแต่“นานาสังวาส”

คนในโลกที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”นั้นมีมากมาย
กว่ามากนัก แม้แต่ชาวพุทธแท้ๆ จึงต่างก็มี“พระเจ้า”ที่มี
“กายต่างกัน-สัญญาต่างกัน”หลากหลาย ก็เป็น“ศาสนา
เทวนิยม”มากมายหลากหลาย“พระเจ้า”แข่งดีแข่งเด่นกันไป
แม้ในโลกยุคเดียวกัน จึงมี“ศาสนาเทวนิยม”กันมากมาย
หลายหลากหลายศาสนา ต่างยัง“อวิชชา”

ซึ่งล้วนเกิดจาก“ความไม่รู้”หรือ“อวิชชา”ในเรื่องของ
ความเป็นคน“ร่วมกัน”อยู่ในโลก แต่มีความซับซ้อนที่“หมุน
รอบเชิงซ้อน”กันอยู่ใน“ความร่วมมือ”ที่บาลีว่า“สังวาส”นี้แล
แต่มี“ความแตกต่างกัน(เพศ) แต่“ร่วมกัน”อยู่อย่างหมุนรอบ
เชิงซ้อนกันอยู่ที่แสนยากยิ่งที่จะสามารถมีปัญญาารู้จักรู้แจ้ง

รู้จริงในความเป็น“คน” และความเป็น“โลก”

ส่วนศาสนาพุทธนั้นมี“ศาสนาหนึ่งเดียว”เท่านั้นในโลกยุคเดียวกัน เพียงแต่ต่าง“นิกาย” หรือ“นानาสังวาส”กันไปเท่านั้น ส่วน“อสังวาส”นั้นได้แจกแจงละเอียดมาแล้ว

“นิกาย”ก็คือ เกิดจากคนบาป ที่ยัง“อวิชชา”หรือ“มิจฉาทิฏฐิ” ผู้ทำหรือพากันทำก็บาปกันไปตามที่ทำกรรมนั้นเป็น“นิกาย”จริง ตรงตาม“ความจริง”ที่จัดสรรไว้

ส่วนผู้ทำ“นานาสังวาส”ด้วย“ความรู้”ตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้านั้นไม่บาป เพราะมันเป็น“วิสัย”ของผู้รู้ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าถูกต้อง่องแท้ หรือผู้“สัมมาทิฏฐิ”จริง

ผู้รู้ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า“ไม่ถูกต้อง่องแท้”หรือยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในธรรมวินัยอยู่เท่านั้น จึงทำ“นิกาย”และมี“นิกาย”

แต่ผู้รู้ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าถูกต้อง่องแท้ก็ทำ“นานาสังวาส”และมี“นานาสังวาส”แค่นั้น ไม่มี“นิกาย”

ใครยังยึด“นิกาย”ก็มี“นิกาย”ตามภูมิธรรมของเขา มันก็มี“อนันตริยกรรม”ไปตามธรรมชาติ

ส่วนใครที่เข้าใจ“นานาสังวาส”ไม่มี“นิกาย” ตามภูมิธรรมของเขา ก็ไม่มี“อนันตริยกรรม”ก็เป็นธรรมชาติแท้

ก็อยู่ที่ความเป็น“กาย”กับ“สัญญา”ของแต่ละคน

ซึ่งผู้มี“กายอย่างเดียวกัน”และมี“สัญญาอย่างเดียวกัน”

ก็จะเห็น“ความมืดดำ”และตามความเป็น “สัมมา-

ทิวทัศน์”หรือ“มิจฉาทิวทัศน์”ของแต่ละคน จึงเป็นความเห็นดี-เห็นงาม”กันไปคนละทางเรียกว่า “สุภ”

สุดท้ายต่างก็จะเลือกหรือจะสรุปเอาเองของแต่ละคน ที่มีคนละ“ทิวทัศน์ที่แตกต่างกันไป ตามที่ชอบ ๆ

“ความร่วมมือกัน”ก็จบลงที่ต่างก็“แยกกันยึดของตน ๆ”

ดังนั้น “ความแยกกัน”กับ“ความร่วมมือกัน”จึงมี“ความซับซ้อนที่หมุนรอบเชิงซ้อนของสังวาส”กันอยู่ขณะนี้ ๆ

(๓๖๘) แยกความเป็น“สังวาส”ดูกันให้ชัด ๆ เจน ๆ ขึ้น

ถ้า“ร่วมมือกัน”เป็น“หมู่เดียวกัน” พุทธเรียกว่า “หมู่สงฆ์”ที่มี“การทำสังฆกรรมร่วมกันได้อยู่”ชื่อว่า“พุทธก็ต่างอยู่ ต่างเป็นไปด้วยดี ก็เรียกว่า “สังวาสเดียวกัน”

แต่ที่เป็น“พุทธ”ต่าง“นิกาย” แต่ละต่างก็ยืนยันตนเองเป็น“พุทธ” นี่สิ!...ที่ไม่ควรเป็น

ซึ่งถ้าทำ“สังฆกรรม”ร่วมกันไม่ได้แล้ว คนผู้นั้นยึดถือว่าถึงขั้นแตกแยกกันแบบเป็น“นิกาย”คนผู้นี้ก็เป็น“นิกาย”เอง ซึ่งไม่ควรทำใจในใจของตนเป็นความแตกแยกกันอย่างนี้เลย

ความเป็น“นิกาย”ของความเป็น“หมู่สงฆ์”ในพุทธศาสนา นั้น มีความแตกต่างกระทั่งแยกกันไปของ“หมู่ภิกษุสงฆ์”ที่แยกหมู่กันเด็ดขาด เรียกว่า เป็น“นิกาย” เพราะมี“ศีล”หรือเข้าใจ“ศีล”ต่างกัน จึงมีจารีตประเพณีแตกต่าง

กัน ซึ่งต่างกันทั้งความเข้าใจ และต่างกันทั้งการปฏิบัติ ก็มี
มรรคมีผลต้องแตกต่างกันแน่นอน ถ้าแตกต่างกันถึงขั้นนี้
ก็คือมี“กายต่างกัน” มี“สัญญาต่างกัน”อย่างเด็ดขาดสมบูรณ์
แบบ ถ้าอย่างนี้ก็ทำ“สังฆกรรม”ไปด้วยกันไม่ได้เลย มัน
ขัดแย้งกันไปหมดทุก“กาย”ทุก“สัญญา”

ถึงขั้นทำ“สังฆกรรมร่วมกันไม่ได้”นี้ เป็นเรื่องที่มัน
ต้องมิจนได้ตามธรรมชาติแห่งกิเลส พระพุทธเจ้าจึงทรง
บัญญัติธรรมวินัยข้อ“นानาสังวาส”ขึ้นเพื่อให้ปฏิบัติความ
เป็น“นานาสังวาส”เสีย คือ ตกลงกัน ประกาศกันให้เป็น
ที่เรียกร้อยว่า ทำสังฆกรรม”ยากยิ่งแล้ว แยกกันนะ!

การทำ“นานาสังวาส”จึงทำได้ ๒ ประเภท คือ ฝ่าย
หมูน้อยประกาศตนขอแยกเป็น“นานาสังวาส”ก็ได้ หรือ
ฝ่ายหมู่มากประกาศขอกับหมูน้อยก็ได้ เหมือนอย่างที่พระ-
พุทธเจ้าทรงประกาศว่า พระเทวทัตก็เป็นอย่างพระเทวทัต
ส่วนพระพุทธเจ้าก็เป็นอย่างพระพุทธเจ้า ต่างเป็น
“นานาสังวาส”กัน ด้วยพระมหากรุณาที่คุณอันสูงส่งสุดยอด

แต่คนเข้าใจเรื่องนี้ยากมาก ในยุคพระพุทธเจ้าที่
พระองค์ยังทรงพระชนม์ชีพยังไม่มี“นิกาย”

ซึ่ง“พระเทวทัต”มี“กายต่างกัน”และมี“สัญญาต่างกัน”
กับ“พระพุทธเจ้า” พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติธรรมวินัย ว่าคือ
“นานาสังวาส”ตามที่แต่“พระเทวทัต”เขามี

จึงไม่ชื่อว่า “นิกาย” แต่เรียกว่า “นานาสังวาส” ตาม

หลักธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าก็ต่างหมู่ต่างมี“ธรรมวาที”
ของตน พิสูจน์ประพาศิตความเป็นความมีของตน ๆ ไป ย่อม
ได้มรรคผลของตน ๆ แตกต่างกันไปเป็นที่สุด

มันเป็นเรื่อง“สุดวิสัย”ชนิดหนึ่งในธรรมชาติ

ในโลกมันจึงมี“ความต่างกัน”กับ“ความเป็นอย่าง
เดียวกัน” ซึ่งพระพุทธเจ้าให้ใช้ความเป็น“กาย”กับ“สัญญา”
นี้เองเป็นเครื่องแบ่งให้เห็นความจริงของคนที่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“การสัมผัส”วิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”

จึงจะสามารถมี“ปัญญา”ทำ“อาสวะหมดสิ้นได้”
เป็นอรหันต์

พระเทวทัตยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”กับ
“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“สัญญา”อยู่เต็มที่ ก็หมดสิทธิ์ที่จะ
เรียนรู้อปฏิบัติให้สิ้น“อาสวะ”ได้ตลอดกาลนาน

ดังนั้นคนผู้โดยยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”จึง
ทำตนเป็น“นิกาย” แต่ผู้ที่“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”ก็
ทำตนเป็น“นानาสังวาส”เท่านั้น ไม่มีอนันตริยกรรม

ก็“บาปหรือไม่บาป”ไปตาม“ทิฏฐิ”ที่ต่างมีจริงกันไป

(๓๖๙)“นานาสังวาส”เป็น“ความอิสระ”สูงสุดของ
มนุษย์ เป็น“เสรีภาพ”เลิศยอดที่พระพุทธเจ้า“ตรัสรู้”

ผู้ไม่ทำ“มิจฉาทิฏฐิ”ใน“วิญญาณฐิติ ๗”ให้บริบูรณ์ จะ
ปฏิบัติให้หมดสิ้น“อาสวะ”จนกระทั่งเป็นอรหันต์ ไม่ได้

เริ่มตั้งแต่“วิญญาณฐิติข้อที่ ๑-๒-๓”ตามที่สาธยาย
มาวนเวียนซ้ำซากนั้น ชัดเจนแจ่มแจ้งเพิ่มขึ้นอีกมั๊ย?

แม้แต่“วิญญาณฐิติข้อที่ ๔” ที่ว่า “กายอย่างเดียวกัน-สัญญาอย่างเดียวกัน” นั้นก็ยังมีผู้“มีมิจฉาทิฏฐิ”
และผู้“มีสัมมาทิฏฐิ”เป็นที่สุด ก็ยัง“แตกต่างกัน”อยู่เป็น
ท้ายสุด

“กายอย่างเดียวกัน”และ“สัญญาอย่างเดียวกัน”
แล้วนะ! แต่“ทิฏฐิ”ยังแตกต่างกันอยู่ ที่“สัมมา”กับ“มิจฉา”

นั่นคือ “ความมืดดำ(กิณหา)”ของแต่ละ“ทิฏฐิ”ต่างก็ยึด
ของตนๆ ที่ยึดเองว่า “ดี”ทั้งคู่ ก็เป็น“นานาสังวาส”..จบ

“ดี”บาลีคือ “สุภ” ต่างก็ยึดของตนว่า ดี,งาม กันไป
ก็แยกกันไป ต่างคนต่างอยู่ ต่างทำตามที่ตนเห็นว่า
“ดี”ของตนๆ ไม่ทะเลาะกัน ยังต่างก็สงบกัน ร่วมกันในความ
เป็น“พุทธสังวาส”กันอยู่ คือ ต่างก็ยึดฝ่ายตนเองเป็น“พุทธ”

แล้วต่างก็ใช้ภาษาว่า เป็น“ชาวพุทธ”ร่วม(สังวาส)กันไป
ทว่าฝ่ายผู้“สัมมาทิฏฐิ”นั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความ
มืดดำ(กิณหา)”ที่ถูกต้องถ่องแท้ นั่นก็อย่างหนึ่ง ส่วน“นิโรธ-
นิพพาน”ก็อีกอย่างหนึ่ง ไม่หลงผิดว่า ความเป็น“กาย”คือ
“ความมืดดำ(กิณหา)”เท่านั้นเอง ตาม“วิญญาณฐิติ ข้อที่ ๔”

เช่น หลับตา ก็มีมืดดำ หรือกลางคืน ไม่มีแสงสว่าง
ก็มีมืดดำ ก็เป็น“สุภกิณหา”เป็นต้น ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”

“กิณหา”ก็คือ“ความมืดดำ” ไม่ใช่สภาวะ“นิโรธ”

เพราะผู้“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย” มีปัญญาใน
ความเป็น“จิต-พีช-อุตุ”ก็สามารถแยก“ความแตกต่าง”ของ
อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศใน“จิต”ได้ จึงทำ“อาสวะ”หมดสิ้นได้
จึงสามารถทำ“นิโรธ”ให้แก่จิตตนจริง

แต่ผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”คือ รู้ผิดในความเป็น“กาย” ก็ไป
หลงผิดยึดเอา“ความมืดดำ(กิณหา)”ในจิต เป็น“นิโรธ-นิพพาน”
เพราะ“ทิฏฐิ”ยังผิด ยังมีไม่พอ จึงไม่หมดสิ้น“อาสวะ”ได้แน่
เมื่อ“นานาสังวาส”แล้ว เขาก็ได้ของเขาอย่างนั้น เขา
หลงว่า“งาม”ของเขาคือ “สุภกิณหา” จึง“นานาสังวาส”กัน
“นานาสังวาส”คือ “ร่วมกัน”แต่มีภาวะที่“ต่างกัน”
มีชื่อเป็น“พุทธ”กันไปทั้งคู่แต่ละฝ่าย ไม่ทะเลาะกัน
“ร่วมใช้ภาษาว่า‘พุทธ’เรียกตนเองไป” ส่วนสภาวะ
ก็เป็นคนละมรรค-คนละผล ฉะนั้นคือ“พุทธสังวาส”

มันก็จบลงด้วยฝ่ายหนึ่ง“สัมมาทิฏฐิ”และอีก
ฝ่าย“มิจฉาทิฏฐิ” ต่างคนก็ต่างเป็นไปของตนๆ แยกกันไป
แบบ“นิกาย” กับแบบ“นานาสังวาส”

ผู้ไม่มี“ปัญญา”ก็ยึดตนเองเป็น“นิกาย”ด้วยตนเอง
ส่วนผู้มี“ปัญญา”ก็เป็น“นานาสังวาส”ด้วยปัญญาของตน

ผู้มี“ปัญญา”ที่สามารถแยก“กาย”แตกต่างกัน และ
แยก“สัญญา”แตกต่างกันได้บริบูรณ์ด้วย“สัมมาทิฏฐิ”แท้

ส่วนผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ก็มีแตกต่างกันไปตามหลักธรรม
ของ“วิญญาณฐิติ ๗” ที่แต่ละคนมี“ภูมิ”ของตนแต่ละชั้น

“นานาสังวาส”นี้เป็น“ความอิสระ”สูงสุดของมนุษย์
นับเป็น“เสรีภาพ”ที่เลิศยอดยิ่งใหญ่ว่าพระพุทธรเจ้า“ตรัสรู้”

เป็นการจัดสรรค์“ความสุดจบ”ให้แก่สังคมมนุษย์-
ชาตินั้นต้องจบลงด้วยหลัก“นานาสังวาส”เป็นดีเยี่ยมสูงสุด
แล้ว

(๓๗๐) ผู้มี“มัจฉาทิฏฐิ”ใน“กาย”ก็ได้แต่“ความมืดดำ”

ส่วนผู้ที่ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”หรือ“มัจฉาทิฏฐิ”อยู่เริ่ม
ตั้งแต่ความเป็น“กาย”ก็ต้องจมอยู่ในความไม่รู้คือ“อวิชชา”
ต่างยังคงลึกลับดำมืด หรือมืดมนอนธการไปตั้งแต่ความเป็น
“กาย”นี้เองเป็นจุดแรกที่สุดที่คน“มืดดำ”กัน

และเป็นไปอยู่นาน“อนธกาล”มาตลอดเวลา ต่างคน
ต่างหมู่ต่างยึด“ความมืดดำ”ของตนๆ แต่ละหมู่พวกอยู่

“อนธกาล”หมายเอา ความมืดดำ ไม่สว่างแจ้งของ
กาลเวลาที่มีอยู่ในโลก มันมืดดำอยู่อย่างนั้น ไม่มีแสงสว่าง
คนที่มี“ธาตุรู้”จะ“รู้”อย่างสว่างแจ้ง แต่ผู้มืดก็ไม่รู้-
ไม่เห็นด้วย“ธาตุรู้”ของตนๆ แม้รู้ก็ผิดไปตลอดกาลเวลา

“อนธการ”คือ ความโง่ ความเขลา หมายเอาคนที่
มี“ความโง่ ความเขลา” ก็เหมือน“ความมืดดำ”ของคน
ผู้ตาบอด หูหนวก ก็ไม่รู้-ไม่เห็น-ไม่ได้ยินอะไรเลย แม้
ในโลกจะมีรูปมีภาพ มีเสียง ก็ยัง“โง่” มืดดำ คลั่งมจมนัก
ตกเป็น“ทาส”รูป“ทาส”เสียง ฯลฯ นั้นๆ อยู่

นั่นคือ มีแต่“ความไม่รู้”อนธกาลและอนธการอยู่
ชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายยังมี“อนธการ”อยู่อย่างนั้น
แล และที่“อนธกาล”นานมาตั้งแต่ไหนแต่ไร トラบกระทั่ง
บัดนี้ก็ยัง“อนธการ”อยู่ตลอดไปอีกเป็น“อนธกาล” ตามที่
ชาว“เทวนิยม”ทั้งนั้น ๆ พึ่ง“มี”และยังคง“มี”ต่อไป

ที่“มี”คือ“ความไม่รู้” และที่“มี”อีกก็คือ“ความมืดดำ”
ของชาว“เทวนิยม”

“ความไม่รู้-ความไม่เห็น”คือ อนธการจึงเป็น“วิบัติ”
อย่างหนึ่งของชาว“เทวนิยม”มาอย่างนั้น และอนธการจึง
เป็น“สมบัติ”อีกอย่างหนึ่งต่อ ๆ ไปที่ชาว“เทวนิยม”มีนิรันดร

“ความไม่รู้-ความไม่เห็น”เป็น“วิบัติ”นั่นคือ ความผิด
ความฉิบหาย ที่ชาวเทวนิยมยังจะต้อง“มี”ไม่เลิก ไม่จบ ไม่
หายสูญไปจาก“ความยึดถือ”หรือ“ความยึดมั่นถือมั่น”ไปได้

ส่วน“สมบัติ”คือ สิ่งอันเขาถึงพร้อม ความสมบูรณ์
ก็คือ เขาได้“ความมืดดำ”สมบูรณ์ไปตลอดกาลนิรันดร

เพราะเทวนิยม“ไม่มี”ความรู้”ที่เป็น“ปัญญา”(ซึ่งเป็น
“โลกุตระ”)นี้เอง เพราะเขามีกันแต่“เชโก”ซึ่งเป็น“โลกียะ”อยู่

“ความรู้”นั่นตั้งแต่“กายต่างกัน-สัญญาต่างกัน”ไป
ทั้งนั้นตามข้อที่ ๑ ของ“วิญญาณฐิติ ๗” ที่ชาว“เทวนิยม”
แม้แต่ชาวพุทธที่ยัง“มิจนาทิจฐิติ” และจะ“มีความไม่รู้”ไป
ตลอดกาลนาน สำหรับผู้ที่ไม่เริ่มมี“ปัญญา” ซึ่งจะเริ่มมี
“อัญญาตฺ”หน่วยที่ ๑ ขึ้นไป กระทั่งมีจำนวนมากเพียงพอ

ที่จะเป็น“ฐาน”แห่ง“ความรู้-ความฉลาด”แบบ“โลกุตระ”กว่า
จะนับว่าเป็น“ปัญญา”ได้

“ปัญญา”กับ“เงิโก”จึงเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่
มีประสิทธิภาพ มีนัยภาพที่แตกต่างกันคนละโลกทีเดียว

ซึ่งเริ่มมี“กาย”แตกต่างกัน และ“สัญญา”แตกต่างกัน

ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”นั้นจะมี“ความมืดดำ”ทั้ง“๒ ภาวะ”

“มืดดำ”จึงหมายถึงทั้ง“ความไม่รู้”หมายเอา“จิต”

ภายใน และทั้ง“ความไม่เห็น”หมายเอา“กาย”ภายนอก

คนผู้“มืดดำ”ที่“มิจฉาทิฏฐิ”เขาก็ยึดว่า“ดี(สุภ)”ของเขา

เป็นแบบของเขา เขาก็สอнокัน ทำกัน จึงมีผลกันอย่างนั้น

มันก็สุดจะสงสารในความมี“มิจฉาทิฏฐิ”ของเขา

“สงสาร”คือ ผู้มี“ความวนเวียน”อยู่กับ“เหตุ”ที่เป็น

“ภาวะ ๒” คือ“การเกิด-การตาย”นิรันดร หรือ“วนเวียน

อยู่กับความดี-ความชั่ว”ที่ตนต้องมีต้องเป็น“ไม่เที่ยงแ

แท้” จะต้องเกิดมา“ดี” เกิดมา“ชั่ว”วนเวียน“ไม่เที่ยง”แม้แต่

“พระเจ้า”ก็ต้อง“วนเวียน”ไม่เที่ยงอยู่ทั้งสิ้น

และวิ่งไล่ล่าเสพ“สุข” และได้“ทุกข์” ซึ่งมันเป็น“คู่หู”

กันอยู่นิรันดร เป็น“มายา”หลอกคนในความเป็น“ภพ”เป็น

“ชาติ” ที่ต้องเกิดแล้วก็ตาย-ตายแล้วก็ต้องเกิดตามวิบากที่

ไม่รู้จักที่“จบ”ลงได้

“เหตุนิยม”ทั้งหลายนั้น แม้จะเป็น“ศาสดา”มีภูมิขั้น

“พระเจ้า”ก็ไม่พ้นสงสารที่“วนเวียน”เกิด-ตาย แล้วก็

ตาย-เกิดอยู่ “ชาติ”แล้ว“ชาติ”เล่านิรันดร ไม่มี“จบการ
วนเวียน”ลงได้เลยหากไม่พบศาสนาพุทธมี“โลกุตรธรรม”

อย่างเก่งก็จะจมมตายและหลงว่า“จบ”อยู่ที่“ความ
มืดดำ”แล้วหลงผิดว่าเป็น“นิโรธ” เหมือนอย่างกับ“อาหาร-
ตาบส”กับ“อุทกตาบส”นั่นแล ที่สุดที่พระพุทธเจ้าจะช่วยให้

ส่วนผู้“สัมมาทิฏฐิ”ก็รู้จักแจ่มแจ้งรู้จริงด้วยปัญญาว่า
“มืดดำ”มันก็ลักษณะหนึ่ง ที่ไม่ใช่“นิโรธ-นิพพาน”เลย

ซึ่งก็คือ ผู้“สัมมาทิฏฐิ”กันจริงๆในความเป็น“กาย”

(๓๗๑) “สังวาส”ของ“กาย”ก็ต้องรู้ได้ด้วย“ปัญญา” อันยิ่ง

๑.“สังวาส”ของ“กาย”ที่เป็น“พุทธ”มีความเป็นหมู่สงฆ์
ในพุทธศาสนาด้วยกัน แต่เป็น“กาย”ที่ยังไม่“สัญญา”กำหนด
หมายตรงกัน ก็เป็น“นิกาย”ที่หมายถึงหมู่สงฆ์แยกกันเป็น
พวกๆ ถึงขั้น“ทะเลาะกัน”อยู่บ้าง แต่ศาสนาพุทธไม่เคยมี
สงครามห้าหน้าลงมือเป็นสงคราม“ทำร้ายกัน”ถึงขั้น“ตีกัน”
ลงมือลงไม้กัน-ฆ่ากันทำร้ายร่าง“กาย”ที่เป็นภายนอกกันเลย

มีแต่“กระทบแรงขนาดไหน”ก็มีแค่“ปากหอก(มุข-
สัตติ)” แร่งกันตามภาษาที่ว่า “ปฏิโกสนา(ค้านด้วยภาษาคำพูดอย่าง
ตั้ง-อย่างแรงขนาดไหนก็ได้..เชิญเต็มที)”กันเท่านั้น

“สังวาสเดียวกัน”ของความเป็น“หมู่สงฆ์” เรียกว่า
เป็น“พุทธศาสนาด้วยภาษาเดียวกัน ร่วมชื่อเดียวกัน”อยู่ แต่

“กายต่างกัน”และ“สัญญาต่างกัน”ชนิดที่แยกแวกต่างกันไปตลอดกาล กระทั่งต่างคนต่างตายกายแตกจากกันไปเป็นชาติ ๆ ก็ใช้ภาษาว่า “พุทธสังวาส” อันเป็น“สังวาส”ที่ ๑

นั่นคือ มี“การร่วมกัน”แค่ภาษา คำว่า “พุทธ”เท่านั้น แต่“สภาวะธรรม”ที่เป็น“๒”ขึ้นไปนั้น จะไม่มีอะไรตรงกันเลย ต่างคนต่างมี“นิรมานกาย ๓”กันไปใน“ห้วงความคิด”ของแต่ละคนเอง ต่างคนต่างแตกต่างกันไปหลากหลาย

และแต่ละคนต่างไม่มีใครเห็นของใคร“ร่วมกัน”ได้เลย(อทิสสมานกาย) ทว่าสามารถมี“ความยึดมั่นถือมั่นร่วมกัน(สัมโภคกาย)”เป็น“อุปาทานหมู่”ที่“สมมุติด้วยภาษากันได้ หมายความว่า ยอมรับว่า“มี”อะไรอันหนึ่งที่“สมมุติไว้ลม ๆ แล้ง ๆ ในวงค์ของตนเองแต่ละคน” แต่“ภาวะจริงแท้”ไม่มีเลย ในที่ไหน ๆ ของ“กาล” เช่น ความเป็น“พระเจ้า”

ความเป็น“โลกียะ”ในเทวนิยมทั้งหลาย จึงไม่เป็น“พุทธสังวาส”แม้แต่น้อยแต่นิด

เริ่มตั้งแต่ความเป็น“กาย” ก็ยังไม่“ร่วมกัน”ไม่ตรงกันสักมูม สักเหลี่ยม สักมิติ สักนัยยะเลยที่เทวนิยมเป็น

“กาย”นั้นต้องเป็น“ภาวะ ๒ ร่วมกันอยู่เสมอ”

“กาย”จะไม่ใช่“๑ ภาวะ” เช่น “กาย”มีแต่“ภายนอก” ๑ เดียว หรือ“กาย”มีแต่“ภายใน” ๑ เดียวเท่านั้นเด็ดขาด

ชาวพุทธจึง“ต้องมีปัญญา”รู้ว่า ศาสนาพุทธนั้น ต้องมี“สังวาส”ของ“กาย”อยู่เสมอ คือ“กาย”ต้องมี“๒ ร่วม

กัน”ขึ้นไปเสมอ จึงเป็นที่รู้กันว่า ต้องไม่มี“นิกาย” คือ
ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”อย่างถูกต้องถ่องแท้
แบบคายยิ่ง แล้วต้อง“ไม่ให้มีกาย”

คำพูด หรือ ภาษาก็คือ “นิกาย”นั่นเองที่ไม่ให้มี

แต่ในโลกก็ต้องมี“คนยังไม่รู้”หรือคนที่“อวิชชา”มัน
บังคับกันไม่ได้ ในศาสนาพุทธก็ไม่ละเว้น จึงยังมี“นิกาย”อยู่
ในศาสนาพุทธจนได้ หรือในศาสนาใด ๆ ก็มี“นิกาย”ทั้งนั้น

๒.“นิกาย”นั้นจึงเกิดกับผู้“มีจณาภิภูจฺฐิ”ใน“กาย”นี้เอง
ที่คนยึดถือไม่ทำ“ความร่วมมือกัน” ก็แตกแยกกันเป็นพวกใคร
พวกมัน ทั้งทาง“กาย”ทั้งทาง“จิต”ของตน ทั้ง ๆ ที่เป็น
ศาสนาเดียวกัน คัมภีร์เดียวกัน ศาสดาเดียวกันแท้ ๆ

เช่น ชาว“พุทธ”ที่นับถือคำสอนตาม“พระไตรปิฎก”
ฉบับสยามรัฐด้วยกัน เป็นต้น แต่เข้าใจความหรือดีความ
ไม่ตรงกัน จึงสำคัญมั่นหมายกันไปคนละทาง

จะเห็นได้ว่า แต่ละ“นิกาย”นั้นต่างเข้าใจศีลและ
ประเพณีปฏิบัติศีลก็ต่างกันไป กำหนดต่างกัน ปฏิบัติต่างกัน
จึงมี“ผล”แยกกันไปคนละอย่าง มันก็สุดวิสัยไปเป็นธรรมดา

เช่น ทุกวันนี้ ศาสนาพุทธส่วนใหญ่หรือกระแสหลัก
ยังมี“ศีล”ก็แค่“ศีล ๕-ศีล ๘-ศีล ๑๐”กันเท่านั้น “จุลศีล ๒๖
-มัชฌิมศีล ๑๐-มหาศีล ๗”ที่เป็น“ศีล ๔๓ ข้อ”อันเป็น“ศีล”
ทั้งหมดของพระพุทธเจ้า ภิกษุทุกวันนี้ไม่นับถือกันแล้ว
จะมีก็แต่“วินัย ๒๒๗”เท่านั้นที่นับถือก็คือ “ศีล” เป็นต้น

(๓๗๒) ผู้ที่เข้าใจ“กาย”สัมมาทิฏฐิ จึงไม่ทำ“นิกาย”

“สังวาส”หรือ“ความร่วมมือกัน”ของ“กาย”ชาวพุทธ แม้แต่ภิกษุก็ไม่รู้จักแล้ว จึงเกิด“นิกาย”กันจนได้

ทุกวันนี้ “ศีล”กับ“วินัย”ชาวพุทธก็แยกกันไม่ออก “ศีล”นั้นเป็นอิสระเสรีภาพ ส่วน“วินัย”นั้นเป็นข้อบังคับให้ ต้องปฏิบัติ นี่คือ ประเด็นแตกต่างกันที่ยิ่งใหญ่

ทั้ง ๆ ที่“ศีล”กับ“วินัย”นั้นมันแตกต่างกันมีนัยสำคัญ จะต้องมีความรู้ทั้งใน“ศีล”ทั้งใน“วินัย”กันอย่างดีถูกต้อง ถ่องแท้ ไม่เช่นนั้นก็พินเฟือ สับสน ปนเปเละกันไปหมด

“ความร่วมมือกัน”คือ “กาย”ที่แยกกันไม่ได้ นั่น ต้องมี “ภาวะ ๒ ร่วมกันขึ้นไป”เสมอ ไม่ใช่ ๑ จึงจะชื่อว่า “กาย”

“กาย”คำนี้สำคัญยิ่งใหญ่อิ่งยวด

ผู้ที่“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย” ก็จะยึดถือไป กำหนดหมายความเป็น“กาย”ผิด ๆ ก็ปฏิบัติกับผู้อื่นตาม ความรู้ที่ตนมีว่า ผู้อื่นที่เป็น“พุทธ”ต้องอย่างที่ตนยึด ผู้ที่ ไม่ตรงกับที่ตนยึด ก็“ทำตน”แยกทั้งทาง“กาย”ทั้งทาง“จิต” คนผู้นี้เข้าใจผิดหรือมิจฉาทิฏฐิจึงเข้าข่ายเป็น“ผู้ทำนิกาย” ด้วยตนเองครบ เพราะแยก“สังวาส”ไปทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต” บริบูรณ์

นี่คือ ผู้มี“อนันตริยกรรม”ครบถ้วนทั้งกายทั้งจิตใน ประเด็นที่ทำ“สังฆเภท” คือ ทำ“ความร่วมมือกัน”ให้แตกกัน

แต่ผู้ที่มี“นानาสังวาส”ก็จะไม่แยกความเป็น“พุทธ-
สังวาส”ให้เป็น“นิกาย” จะเห็นคนผู้ยังนับว่ามี“สังวาส”ที่
เป็น“พุทธ”กันอยู่ ก็ยังเป็นพุทธ แต่เขาไม่มี“กาย”ตรงกับ
ที่เรามีความรู้ความเข้าใจอยู่ มันก็มี“กายต่างกัน” ก็จริง

เพราะเป็น“วิสัย”ที่“สุดวิสัย” ห้ามกันไม่ได้ จึงต่าง
ยึดถือแตกต่างกันไป เรียกว่า “นานาสังวาส”

ผู้ที่เข้าใจ“กาย”สัมมาทิฏฐิ จึงไม่ทำ“นิกาย”

ผู้ที่“สัมมาทิฏฐิ”จึงจำนนกับหมู่พวก“มิจฉาทิฏฐิ”
ที่ทำ“นิกาย”กัน จำยอมกับ“ความแตกแยก”อันเป็นส่วน
“กาย”ภายนอกที่พวกผู้“มิจฉาทิฏฐิ”เขาทำ“สังฆเภท”

ส่วนภายใน“จิต”ของผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”นั้นจะยึดถือ
แค่เป็น“นานาสังวาส”เท่านั้น(ด้วยเข้าใจความเป็น“นิกาย”ของคนที่ทำ)
สำหรับคนผู้ยังยึดถือพุทธวณะที่เป็นคำสอนจาก“พระ-
ไตรปิฎก”ฉบับเดียวกัน แต่ผู้ทำ“นิกาย”เขาตีความแตกต่าง
กันไปเอง มันก็เห็นเป็น“คนละธรรมวาที” ต่างก็ปฏิบัติไป
ของแต่ละคนที่เข้าใจของแต่ละคน มันบังคับ“ความเห็น
ความเข้าใจ”ของคนใดใครอื่นกันไม่ได้!

ผู้มี“ปัญญา”เห็นความจริงที่แตกต่างนี้จึงสามารถมี
ส่วน“ร่วมกัน”ทาง“จิต”อยู่ตามควร ก็จะจำนนคนพวกที่เขา
“ทำนิกาย”นี้ที่เขาแยก“กาย”ของเขาออกไป”เอง

ผู้ทำ“นิกายเอง” จึงเป็นผู้รับ“อนันตริยกรรม”เอง

ส่วนผู้ทำ“นานาสังวาส” ไม่ได้มี“บาปกรรม”ใด ๆ

๓. “นानาสังวาส” จึงเป็นความจำเป็นเป็นที่สุด เป็นเรื่องที่ “สุดวิสัย” แล้ว ที่ต้องยอมจบกันตรงนี้แล้ว

๔. “สมานสังวาส” นั้น ก็เป็น “ความร่วมมือกัน” ความเป็นหมู่สังฆที่มี “กายสักขี” คือ สามารถมีพยานหลักฐานทางตาหูจมูกลิ้นกายที่ “ร่วมมือกัน” ใคร ๆ ก็สัมผัสรู้เป็น “สังวาส(ร่วมมือกัน)” เดียวกันอยู่ เห็น ๆ กัน ไต้ง ๆ หลัด ๆ เป็นปัจจุบันนี้ ตามที่ทุกคนที่มีตาหูจมูกลิ้นกาย นั่นคือ มี “ภายนอกของโง่ฐัพพะ” กระทบสัมผัสอยู่ “ตื่น(ซาคร)” รับรู้เต็มที่ ต่างก็ทำงานอยู่เต็มสภาพของแต่ละสภาพเอง ไม่หรี ไม่ตกหวังค์ ไม่หลับตา ไม่ “หลับใน” ที่เรียกว่า “ไม่มีถีนมิทตะ” และไม่ฟุ้งซ่าน ไม่ล่องลอยไปกับห้วงแห่งความคิดในส่วนตน จนไม่รับรู้กับผู้อื่นภาวะอื่น ที่เรียกว่า “ไม่อุทัจจะ” และรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “จิต เจตสิก รูป” ของตนว่า ยังไม่สำเร็จถึงขั้น “นิพพาน” หรือสำเร็จเป็นขั้น ๆ ได้บ้างแล้ว หรือตนมีที่สุดบรรลุ “นิพพาน” สำเร็จแล้ว

เพราะรู้แจ้งจริงจิตตนหมดสิ้น “อาสวะ” ได้ขาดแล้ว

(๓๗๓) “มิจฉาทิฏฐิ” ใน “กาย” จึงไม่กลัวการทำ “นิกาย”

“กาย” หมายถึง “องค์ประชุมของเจตสิก ; เวทนา-เจตสิก, สัญญาเจตสิก, สังขารเจตสิก เป็นต้น

กับ “สังวาส” อีกคำหนึ่ง ที่หมายถึง “ประชุมกัน, ร่วมกันอยู่” ซึ่งในความเป็นธรรมจะต้องชัดเจนแม่นยำตรงแท้

ดังนั้น ถ้าผู้ใด“เจตสิก”ไม่เป็น“ภาวะ๒”ขึ้นไป หรือไม่มี“องค์ประชุมของภาวะ๒”นั่นคือไม่เป็น“นาม-รูป”แล้ว ก็ไม่เป็นทั้ง“กาย” ไม่เป็นทั้ง“สังวาส”

ที่สำคัญนั้นถ้าผู้ใดมีแต่“ความเป็นจิตหรือเจตสิก” หรือมีแต่“รูปภายนอก”แค่นั้น ว่าเป็น “กาย” ก็ผิดทั้ง ๒ นัย นั่นคือ ทำตนให้เป็น“นิกาย”แล้วใน“ปรมาตถสัจจะ”

“ตนเอง”ก็“ไม่มีกาย”ด้วยมิจฉาทิฏฐิ จึงเป็น“นิกาย” สำหรับตนเองผู้เดียว กรรมก็ไม่มีประโยชน์ มีแต่โทษ

ผู้ทำ“สงฆ์”ให้เป็น“นิกาย”นั้นมี“อนันตริยกรรม” ถือเป็นโทษหนักเพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”เพราะทำ“กาย”ที่ต้องเป็นหมู่ ต้องมีภาวะร่วมกันให้แตกต่างกันด้วย“ความเียง”ของตนๆ

คนผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ใน“กาย” จึงไม่กลัวการทำ“นิกาย” เพราะไม่มีความรู้“กาย”นี้เอง คือผู้ยังไม่พ้น“สักกายทิฏฐิ”

ก็กล้าทำ“อนันตริยกรรม”เพราะความไม่รู้ จึงกล้าทำ เช่น กล้าทำการฆ่าพ่อ-ฆ่าแม่-ฆ่าพระอรหันต์-ทำร้ายพระพุทธรูปเจ้าถึงพระบาทหือเลือด-ทำลายสงฆ์ให้แตกต่างกัน

สิ่งสำคัญทั้ง ๕ นั้นต้องมี“รวมอยู่”ในโลก อย่าไปทำลายเป็นอันขาด ยิ่งแค่ทำให้พระบาทพระพุทธรูปเจ้าหือเลือด ยิ่งเป็นโทษร้ายกาจที่ผู้เป็นมนุษย์ไม่ควรทำอย่างยิ่งสุดยิ่ง

ความเป็น“กาย”เป็น“องค์ประชุม”หรือเป็นภาวะของ“หมู่” หรือภาวะของ“กลุ่ม” หรือภาวะของ“ฝูง” ภาวะร่วมกัน

“กาย”จึงไม่ใช่“๑”เดี่ยว ๆ เดี่ยว ๆ เป็นอันขาด
ไม่ว่าจะเป็น“รูป”เดี่ยว ๆ หรือเป็น“นาม”เดี่ยว ๆ

“กาย”ต้องมีทั้ง“รูปและ“นาม”ร่วมกันอยู่เสมอ และ
เน้นหนักไปในความเป็น“นาม”ด้วยซ้ำ

“กาย”พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดแจ้งยิ่งว่า คือ “จิต-มโน-
วิญญาณ”ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ โดยถือเอา
“นามธรรม”เป็นประธานยิ่งกว่า“รูปธรรม”

“สังวาส”ก็ต้องมี“กาย”มี“จิต” และเน้น“จิต”เป็นสำคัญ
ผู้ทำ“สังฆเภท”คือ ผู้ทำ“สงฆ์”ให้แตกจากการร่วมกัน
ส่วนผู้ทำ“อสังวาส”นั้นไม่ได้ทำ“สงฆ์”แต่ทำ“ตนเอง”
ให้“ตนหมดสังวาส”เป็นคน“ไม่มีสังวาสที่เป็นพุทธแล้วใน
ชีวิตชาตินั้น ๆ” เรียกว่า ผู้“ปาราชิก”แล้ว ไทยเรียกผู้นี้ว่า“สมิ”

“ปาราชิก”ที่เป็นโทษชั้น“อสังวาส”นี้จึงเป็นคนผู้ทำ
“ความร่วมมือกันอยู่”ของตนเองกับ“พุทธศาสนา”เท่านั้น
ที่แตกแยกไปเอง ตนก็แตกแยกไป หรือหายไป นับว่าตายไป
จากการร่วมกับ“ธรรมะหรือศาสนาพุทธ”ไปตลอดชาตินั้น ๆ

นี่คือ ผู้ได้ชื่อว่า ทำ“กาย”ให้ไม่มี“ร่วมอยู่”ในโลก
เรียกว่า“นิกาย” มันจึงเป็นโทษร้ายแรงสุด ๆ แล้วที่มนุษย์ใด
ก็ไม่ควรทำเลยเป็นอันขาด ไม่ว่าจะสังคมหรือศาสนาใด ๆ

ผู้ทำจึงต้องรับบาปที่มหามหันต์แท้จริง

ผู้ไม่กลัวในการทำ“นิกาย”ก็จะยังทำ“นิกาย”กันอยู่

(๓๗๔) ผู้ทำ“นानาสังวาส”ไม่ได้ทำ“กาย”ให้เป็น “นิกาย”

แต่ผู้ทำความเป็น“นานาสังวาส” โดยเฉพาะทำ
อย่างถูกต้องไปตามเหตุปัจจัยที่เป็นจริง ถูกต้องถ่องแท้ตาม
ธรรมวินัยด้วยนั้น มันเป็นธรรมชาติที่ย่อมเกิดได้เป็นได้
ตาม“ภูมิปัญญา”ของคนผู้ไม่ผิดไปจาก“พุทธ”ที่สัมมาทิฐิ

ผู้ทำ“นานาสังวาส”จึงไม่มีบาป ไม่มีผิดใดๆ

เพราะไม่ได้ทำ“กาย”ให้เป็น“นิกาย”แต่อย่างใด

เช่น ที่อาตมาทำมาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งปัจจุบันนี้
อาตมาไม่ได้ผิดธรรมวินัยใดๆเลย และอาตมาไม่เคยยึด
ความเป็น“นิกาย” อาตมาถือแต่ว่า เป็น“นานาสังวาส”กัน

ผู้“มิจฉาทิฐิ”ก็จะสลับสับสนในความเป็น“นิกาย”
กับ“นานาสังวาส”ก็ยึดผิดได้ และถ้าทำผิดไปจากธรรม-
วินัยก็จะทำ“นิกาย”แยกแตกต่างจากผู้ทำ“นานาสังวาส”ได้
เพราะไม่มี“ปัญญา”ในความเป็น“กาย”นี้เอง จึงทำ“นิกาย”
ด้วย“มิจฉาทิฐิ”หรือ“อวิชชา” คือทำ“หมู่” หรือ“สงฆ์” หรือ
“ความร่วมมือกัน”ให้แตกกัน ไม่เป็น“กาย”ของสงฆ์หรือของหมู่

“กรรม”ที่ผู้ทำ“นิกาย”นั้นหนักขึ้น“อนันตริยกรรม”

แต่“กรรม”ของผู้ทำ“นานาสังวาส”ถูกต้องตามธรรม-
วินัยนั้นไม่มี“บาป”ใดเลย นอกจากมี“วิบาก”ไปตามยถากรรม

ที่อาตมาสาธยายธรรมทั้งหลายนี้ อาตมาไม่ได้ไป
กล่าวโทษผู้ใด เป็นแต่เพียง“กล่าวธรรมตามธรรม”เท่านั้น

แต่ผู้ใดทำ“กรรม”อย่างไรใด ก็ย่อมเป็น“อันทำอย่างนั้น”
อาตมาก็ได้แต่สงสารผู้ที่ทำผิดไปด้วยใจจริง ซึ่ง
อาตมาก็พยายามสาธยายอธิบายช่วยกันให้เข้าใจให้ได้รับ
“สัมมาทิฏฐิ”ไปให้ยิ่ง ๆ ขึ้นอยู่เสมอ เท่าที่อาตมายังพูดได้
มีชีวิตอยู่

เช่น ยังเข้าใจคำว่า “บุญ”มีจกาทิฏฐิกัน หรือแม้แต่
คำอื่น ๆ เป็นต้นว่า “กาย”ก็ดี “ฌาน”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี ฯลฯ

เฉพาะอย่างยิ่ง คำว่า “กาย”นี้แหละ ที่สำคัญมาก
เพราะความเป็น“กาย”นั้น จะต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ให้
“สัญญา”สามารถกำหนดรู้ได้ทั้ง“ภายนอก-ภายใน”เสมอ
และจะต้องมี“ปัญญา”ทำ“กาย”นี้แล ปฏิบัติไปตลอดกัน
ตั้งแต่ต้น จนกลาง และปลาย บรรลุอรหัตต์กันทีเดียว

ตั้งแต่ขั้นต้นคือ “ผัสสะกายทิฏฐิ” ต่อมาขั้นกลาง
คือ พิจารณา“กายในกาย”ซึ่งจะเกี่ยวเนื่องไปถึง“เวทนาใน
เวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” มีความเกิดของ“กาย”ไป
ต่าง ๆ สสารพัด เช่น “กายกสิ”คือ สิ่งชั่วช้าที่อยู่ในกาย กิเลส
นั่นเอง หรือ“กาย และต่อไปถึงขั้นปลายคือ ต้องตรวจสอบ
ความบริบูรณ์ด้วย“วิญญาณฐิติ ๗” ซึ่งต้องใช้“กาย”กับ
“สัญญา”เป็นเครื่องตรวจสอบ จึงจะรู้จักู้แจ้งรู้จริงได้สมบูรณ์
ถ้วนครบ

หากผู้ใดเข้าใจคำว่า “กาย”ไม่สัมมาทิฏฐิบริบูรณ์จริง
ก็ไม่สามารถจะทำ“กิเลส”ที่เป็น“อาสวะ”ให้หมดสิ้นไปได้

ต้องมี“กายสักขี”เป็นต้นไป จึงจะเป็นผู้ทำ“อาสวะ”
ดับได้ที่ละ“อาสวะ” เป็นผู้“บางอาสวะ”หมดสิ้นไปได้ตาม
ลำดับ ๆ หรือต้องเป็น“ทิฏฐิปัตตะ”ซึ่งเป็นผู้บรรลุด้วย“ทิฏฐิ”
ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ตาม“สายปัญญา”ของตน

แต่กระนั้นศาสนาพุทธก็เรียกว่า“พุทธิจริต” คือสาย
“ปัญญา” ที่แยกกันคนละตระกูลกับ“ศรัทธาจริต”จึงยังมีนัย
สำคัญแตกต่างกันอยู่ตลอดเวลา

ความเป็น“ชีวะหรือชีพ”ของ“๒ ตระกูล”ใหญ่ในโลก
จึงแยกกันอยู่จริงชัด ๆ ฉะนี้

(๓๗๕) “ศรัทธาจริต”กับ“ความยึดถือ”ใน“ความเที่ยง”

“ศรัทธาจริต”คือ คนที่มีจริตยึดถือ“ความเชื่อ”เป็น
หลักใหญ่ มี“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“เฉโก”ที่อยู่ในกรอบ
ของ“โลกียะ”เท่านั้น “นำความเป็นอยู่-นำชีวิต-นำสังคม”

และ“ศรัทธาจริต”นั้น มี“ความยึดถือ”ว่า “เที่ยง”

ส่วน“พุทธิจริต”คือ จริตทาง“ปัญญา”ก็จะยึดถือ
“ความรู้-ความฉลาด”อันมี“อิน(อัญญะ)”ที่แตกต่างไปเป็น
“โลกุตระ”นำ ความอยู่เหนือโลก-เหนืออัตตา”เป็นหลัก
ตาม“ปัญญา”ที่มีนำความเป็นอยู่-นำชีวิต-นำสังคม

และ“พุทธิจริต”นี้ เห็นจริงใน“ความไม่เที่ยง”

“จริต”ของคน จึงแยกเป็น“๒ จริต” ฉะนี้เอง

จริต ๑ นั่นคือ “ศรัทธาจริต” นับถือ“พระเจ้า”เป็น

“๑ เดียว-เพียงแท้-คงที่” ไม่มี“ความเป็นอื่น”ไปจากความเป็น “พระเจ้า”เด็ดขาด “กาละ”ก็ดี “เทศะ”ก็ดี “ฐานะ”ก็ดี “พระเจ้า”เป็นผู้กำหนดไปหมดทั้งนั้น โดยเชื่อว่า ตนเป็นใหญ่ เป็นผู้สร้างผู้บงการทั้ง“กาละ-เทศะ-ฐานะ”ทีเดียว

แต่เป็นเช่นนั้นจริงหรือ ...ก็ช่วยกันศึกษาพิสูจน์

“ศรัทธาจริต”หรือ“เพุณนิยม”เชื่อกันว่า “พระเจ้า”เป็น “เจ้าของ”หรือเป็นผู้สร้างผู้บงการ“โลก”และ“อตตาท”ทั้งหมดทั้งหลาย ทุกสรรพสิ่งเป็นไปตามพระประสงค์“พระเจ้า” อย่าง“เที่ยงแท้”ตามอำนาจ เป็นใหญ่ ๑ เดียว ในโลก ในเอกภพ ในมหจักรวาล ...เป็นเช่นนั้นจริงหรือ?

“พระเจ้า”จะเป็น“๑”อยู่อย่างนั้น ๆ และยิ่งใหญ่ อยู่อย่างนั้น ๆ มีอำนาจเด็ดขาดใหญ่ยิ่งแต่ผู้เดียว “เที่ยงแท้” ไม่เปลี่ยนแปลงเลยคงที่นิรันดร จริงหรือ?

“ความไม่เที่ยง”ก็ดี “ความแปลกเปลี่ยนไป”ก็ดี หรือ “ความไม่เป็นอยู่อย่างนั้น ๆ คงที่เด็ดขาด”ก็ดี มันจริงหรือ?

แม้กาละของ“กาละ”เองจะเคลื่อนที่ไปแล้ว มันก็แปลกเปลี่ยนไปแล้ว “เทศะ”ที่เป็นภูมิประเทศสถานที่เอง จะแตกต่างแยกกันอยู่แต่ละแห่งไปแล้ว มันก็แปลกแหล่ง เปลี่ยนที่ไปแล้ว “ฐานะ”ของภูมิธรรมที่คนแต่ละคนมีของ แต่ละคนต่างคนต่างทำของตน ๆ มันก็แปลกแยกเป็นของ คนแต่ละคนต่างดีต่างชั่วของแต่ละคน มันก็คือ“กรรม”คือ “การกระทำ”ของเขาแต่ละคนของตน ๆ นะ!